

PARADOXEN

Ny
Gemenskaps
Tidning

Nummer 1
2018
Årgång 50

Ny Gemenskap

50
AR

Jubileums

nummer

JUBILEUMS-PARADOXEN

Årgång 50 nr 1, år 2018
upplaga 2000 ex

REDAKTIONEN

för detta nummer:

Ingrid Holmström

Elisabeth Svedin

Uno Svedin

Gästskribent: Jane Hamrin

Framsidan: Ingrid Holmström

Brev till PARADOXEN

och adressändringar

Skickas till:

Elisabeth Svedin

Borgargatan 18

117 34 Stockholm

e-post: elisabeth.svedin@gmail.com

Nästa nummer beräknas utkomma 2019

PRENUMERATION sker:

Genom att sätta in minst 50 kr på pg.

15 40 90-5 och skriva "PARADOXEN"
på talongen

OBS: Skriv inte adress-uppgifter på
talongen utan skicka dem till Elisabeth
Svedin, adress/e-post se ovan.

Besöksadress

Västberga Gård.

Västberga Gårdsväg 30.

126 30 Hägersten

Telefon: 08/22 17 09

VAD ÄR NY GEMENSKAP

Egentligen en vision: En gränslös gemenskap.
Ett annorlunda samhälle där ingen ställs åt sidan,
där alla accepteras på sina egna villkor, där
ingen kallas avvikande.

Visionen har vi sökt förverkliga i smått.
Tillsammans skapa en gemenskap där alla ska
känna sig hemma. På sikt vill vi verka för ett
samhälle, där denna form av gemenskap är
självlklar, där Ny Gemenskap inte behövs som en
särskild grupp.

Ny Gemenskap är vad var och en som kommer
gör den till. Rörelsen är politiskt obunden.
Många av de som kommer till Ny Gemenskap
ser Gudsgemenskapen som en grund till all
gemenskap.

Hemsida: www.nygemenskap.org

e-post: info@nygemenskap.org

Blogg: www.pangnyheter.tumblr.com

Ny Gemenskap finns på Facebook

Gåvo postgiro: 90 05 33-1, Swish 9005331

Postadress

Föreningen Ny Gemenskap

Västberga Gård.

Västberga Gårdsväg 30.

126 30 Hägersten

HUR FÅR JAG VETA MER OM NY GEMENSKAP?

- Ring 08/22 17 09 eller skicka e-post till info@nygemenskap.org om du vill ha information
vill skänka något kläder eller annat, hjälpa till, vara volontär, el. dyl.
- Gå in på vår HEMSIDA www.nygemenskap.org eller Ny Gemenskaps Facebook sidor
- Kom till Västberga Gård. För aktuella öppettider se vårt rundbrev som finns på våra lokaler.
eller till Kafé i Gemenskap Norrmalm, Söder, Östermalm eller Vällingby, mån-fred kl. 9-12
- Kom till våra stora jul/påskfiranden med andra organisationer "Jul/Påsk i Gemenskap"
- Beställ rundbrevet som ger fortlöpande information om aktiviteter och programinnehåll.
Vill du ha rundbrevet med e-post kontakta elisabeth.svedin@gmail.com
Vill du ha rundbrevet med vanlig post. Kontakta Elisabeth Svedin, adress se ovan.

VEM FINANSIERAR NY GEMENSKAP?

Ny Gemenskap lyder inte under någon, utan är en fristående rörelse. Driften finansieras genom
anslag från Stockholms socialförvaltning, olika kyrkor, fonder samt genom gåvor av olika slag.
Gåvor mottages tacksamt både tillfälliga och regelbundna. Pg 900533-1 Swich 9005331

HUR STYRS NY GEMENSKAP?

Ny Gemenskap leds av en styrelse som utses på årsmöten som sker i mars månad.
Med jämna mellanrum under året kallar styrelsen till föreningsmöten.

NY GEMENSKAPS 50-ÅRS JUBILEUM

och detta jubileumsnummer av Paradoxen

Föreningen Ny Gemenskap räknar sin start till julen 1968 – och mer precist till de första dagarna i januari 1969 då jul och nyårsfirandet tillsammans med hundratals personer ledde till den enda möjliga slutsatsen: det går bara inte att stänga ner en sådan kreativ kraft – som en flodvåg – när glädjen och kraften av att verka tillsammans för ett viktigt ändamål så tydligt pekade på en fortsättning. Och så blev det också. Föreningen Ny Gemenskap bildades då formellt på basis av det som varit NY JUL. (Mer om detta senare i detta jubileums nummer av föreningens egen tidning Paradoxen - som funnits med nästan hela tiden. Detta nummer utges som Årgång 50).

Så bildades föreningen Ny Gemenskap och har oavbrutet fortsatt sedan dess. 50 årsjubileet firas under detta år 2018/19 på många olika sätt. Det jubileumsnummer av vår tidning som Du som läsare nu håller i Din hand är ett av flera uttryck för detta. Vi har redan under 2018 publicerat en 50-års bok och hållit ett öppet seminarium om den på Sigtunastiftelsen i november (Medmänsklighet – vägar till ny gemenskap. Libris förlag) liksom utgivandet av en CD med sånger inspelade av vår egen kör "Gatans röster" (mer information om dessa aktiviteter senare i detta nummer av Paradoxen).

Vid tidigare jämna årtionden av föreningen har vi publicerat ett jubileumsnummer. Nu har det gått ytterligare ett årtionde sedan senaste gången (dvs 2008). Mycket har hänt sedan dess och vi berättar om olika skeenden i detta nummer. Det är väl också så att ett jubileum kring halvsekelstiftet har en betydande lyster så vi tillhandahåller nu tillbaka blickar från och med den tidigaste tiden och adderar sedan i olika tidsblock glimtar över vår verksamhet under hela denna långa tid. Detta sker genom att vi inte bara ger en allmän historieskrivning, utan främst av allt visar upp livsförloppet genom olika personliga röster som får både belysa de olika tidsfaserna, men också olika verksamhetsgrenar och personliga minnen från dessa ända fram till det sista årets minnesord över nu just bortgångna Ny Gemenskapare. De som kommer till tals i detta jubileumsnummer är på intet sätt uttömmande av alla livsöden som passerat och skapat det som är Ny Gemenskap. För att förstå vidden av att detta bara är en liten del av de livsöden som passerar och har passerat Ny Gemenskap så brukar vi numera säga att föreningen har verksamhet alla dagar året runt på olika platser och i olika former (se mer om sådant senare i detta nummer) och att vi då dagligen brukar sammanstråla med kanske 200-500 personer beroende på säsong och aktuella verksamhetsgrenar). För många av dessa är Ny Gemenskap - och har varit – av stort personligt värde och ses ofta av många av dessa personer som en viktig del av deras liv.

I det följande får Du som läsare av denna Jubileums- Paradox ta del av följande delar:

- I. Inledande ord från den nuvarande ledningen inklusive överblick över dagens verksamhet
- II Så började det hela från 1968/69 samt den första tiden.
- III Så fortsatte det (från 1973 då vi fick vår egna lokal på Kammakargatan 36 - Kammiss)
- IV. Så gick vi in i "den nya tiden från 2012" då den stora flytten skedde från Kammiss till Västberga Gård och de olika nya kaféerna kom till runt om i staden samt en rad andra verksamhetsformer tillsammans med andra aktörer kom in i bilden.
- V. En avrundande del med bl.a. sammanfattande information samt minnesord över Ny Gemenskapare som gått bort under det sista året

I förhoppning att Du skall få en god och givande läsning, men också känna Dig ständigt välkommen, närhelst Du vill komma till våra aktiviteter –

Uno Svedin Redaktör (ansvarig utgivare och föreningens tidigare ordförande)

INNEHÅLL

Innehållsförteckning i detta jubileums nummer		
Förord	Ny Gemenskap 50 år (Uno Svedin)	sid 3
	Innehållsförteckning	sid 4
	Gör det ändå, Dikt (Moder Teresa)	sid 5
I. Inledning	Ny Gemenskaps ordförande reflekterar (Bengt Olov Tengmark)	sid 6-7
	Verksamhetschefens reflektioner (Kenneth Jonsson)	sid 8-9
II. Den första tiden	Ny Gemenskap blir till (Hans Erik Lindström)	sid 10-11
	Julaftonen 1968 (Gunilla Hallberg) NY JUL flygblad	sid 12
	Min väg till Ny Gemenskap (Gunnar Edqvist)	sid 13
	Ny Gemenskap har präglat mitt liv (Sven Erik Wånell)	sid 14-15
	En viktig del av våra liv (Peter Olovsson, Anna Malmqvist)	sid 16-17
III. Kammakargatan III.a Personer minns	Kammakargatan "Kammis" 1973-2012 (Uno Svedin)	sid 18
	Minnen (Ingegerd v Malmborg) + (Agneta Forslund)	sid 18-21
	Björn berättar (Björn Nyström)	sid 22
	Elias Markewärn från Stockholm till Småland (Uno Svedin)	sid 23
	Kammis, kvinnorna, Nordiska museet och jag (Anette Rosengren)	sid 24-27
	Ove berättar (Ove Engström)	sid 28
	Mattias berättar (Mattias Lidström) Vad är hemma (Kjell Ljungh)	sid 29
	Heinz berättar (Jane Hamrin)	sid 30
	Lena berättar (Lena Ljungström) Psalm 93	sid 31
	Uppbrott från Kammis (Uno Svedin)	sid 31
III.b Julfirande	Alternativ Jul 50 år (Red) Jul i Gemenskap (Magnus Helmner)	sid 32
	Lucia och julspel (Elisabeth Svedin/Steffi Monaco)	sid 33
	Sonja älskar julen (Jane Hamrin) Heinz julafton (Elisabeth S)	sid 34
III.c Kultur	Själen behöver näring (Elisabeth Svedin)	sid 35
	Textilgrupperna på Ny Gemenskap (Elisabeth Svedin)	sid 36
	Konstgruppen (Red) Volontärer behövs (Peter/Anna/Elisabeth)	sid 37
IV. Den nya tiden IV.a Västberga Gård IV.b I Gemenskap IV.c Gatans Röster IV.d Mot framtiden	Efter flytten från "Kammis" (Uno Svedin)	sid 38
	Miranda berättar om Öppet Hus Västberga (Miranda Ledebur)	sid 38
	Dusch, tvätt och Romska soppor på lördagar (Daniel Back)	sid 39
	Hassan berättar (Jane Hamrin)	sid 40
	En volontärs bekännelser (Kenneth Christiansen)+ Sommar	sid 41
	Seglarlägret (Elisabeth Svedin)	sid 42
	Någon som bryr sig? (Chris Odebrand)	sid 43
	Hjärtat har vuxit (Magnus Helmner)	sid 44
	City Soulidity och Swedish at work (Jonas Stadling)	sid 45
	Linda berättar of Kafé Vällingby (Linda Ström)	sid 46
	Birgitta berättar of Kafé Norrmalm (Jane Hamrin)	sid 47
	Volontär Rebecca berättar (Jane Hamrin)	sid 48
	Lunch i Gemenskap (Monika Vikdal) Påsk i Gemenskap (Elisabeth)	sid 49
	Bildandets av Gatans Röster. Red/ Steffi Monaco	sid 50
	Gatans Röster släpper sin första CD (Jane Hamrin)	sid 51
	Mina erfarenheter av Ny Gemenskap (Claudette Skilving)	sid 52-53
	Vi minns	Vi minns Maggan Hoflin (Sven Erik Wånell)
Vi minns Irene Pettersson (Anette Kyhlström)		sid 55
Vi minns Eric Carmody (Uno Svedin)		sid 56
Vi minns Fredrik Welander (Elisabeth Svedin)		sid 57
Kalendarium Present tips	Ny Gemenskap i årtal	sid 58
	Jubileumsboken "Medmänsklighet" och Gatans Rösters CD	sid 59
	Information om Ny Gemenskaps verksamheter	sid 60

GÖR DET ÄNDÅ

av Moder Theresa

Det goda du gör idag
glömmer folk ofta imorgon
– gör det ändå.

Om du är snäll kanske folk anklagar dig
för att ha själviska, dolda motiv
– var snäll ändå.

Om du är framgångsrik
kommer du att få några falska vänner
och några verkliga fiender
– var framgångsrik ändå.

Om du är ärlig och uppriktig
kanske folk lurar dig
– var ärlig och uppriktig ändå.

Vad du tillbringar år med att bygga
kan någon kanske förstöra över en dag
– bygg ändå.

Om du finner kärlek och sinnesfrid
kan andra bli avundsjuka
– var lycklig ändå.

Ge världen det bästa du har
det är kanske aldrig tillräckligt
– ge ändå världen det bästa du har.

Du förstår, när det kommer
till den slutliga räkenskapen
så är det mellan dig och Gud.

Det var ändå aldrig
mellan dig och de andra.

I – INLEDNING

Vi börjar jubileumsnumret i nutiden genom att ge ordet till Ny Gemenskaps ordförande Bengt-Olov Tengmark och till föreningens verksamhetschef Kenneth Jonsson. De sätter bilden av vad föreningen gör nu efter alla de 50 åren och hur den har utvecklats till det som den är idag.

Alldeles efter den inledningen åker vi i tidsmaskinen bakåt till 1960-talet med förelöparna till Ny Gemenskap och själva grundandetiden. Och det var i samband med julen 1968 följt av bildandet omedelbart efter helgernas slut i januari 1969.

Vi följer sedan denna startperiod fram till 1973 då en helt ny tid tar vid i och med att vi tillsammans skapade ”Kammis” i det gamla gårdshuset på adressen Kammakargatan 36.

Och sen den nya tiden efter 2012 efter att Kammis stängde och Västberga och Kaféerna mm tillkom. Men mer om det senare i denna Jubileums-Paradoxen.

Uno S.

ORDFÖRANDE BENGT-OLOVS REFLEKTIONER

Stockholm är fantastiskt – när vi hjälper varandra

Så skrev vi på ett flygblad som delades ut i samband med Midnattsloppet på Söder i år. Ett av många tillfällen då vi presenterade Ny gemenskaps breda verksamhet. Gratis frukostar, en dusch eller nya rena kläder, stöd och motivation till att bryta negativa mönster, en sovplats i nattöppna kyrkor vid extra kalla nätter.

Det finns många bevis senaste åren på att stockholmarna vill hjälpa varandra. När terrorn drabbade Stockholm för snart två år sedan ställde vi upp för varandra, för okända människor. När 150 volontärer inom ett dygn anmäler sitt intresse för att vara volontär under Jul i gemenskap är det även ett bevis för att stockholmarna vill hjälpa varandra, leva tillsammans i gemenskap.

Stockholm kan vara en mardröm

Men Stockholm kan även vara en mardröm. Bostadsbrist, höga hyror, låga pensioner, brist på vårdplatser, väntan på beslut om uppehållstillstånd är exempel på faktorer som gör att det för många blir allt tuffare att leva i Stockholm.

Föreningen Ny gemenskap vill vara lyhörd för nya behov men samtidigt inte glömma de som under lång tid levt i utsatthet.

Öppna mötesplatser på Café i gemenskap, ett öppet Västberga gård och alla andra aktiviteter vill ge möjligheter till ett bättre liv utan mardrömmar.

En hel värld eller isolerade stater

Jorden vi lever på står inför stora utmaningar t ex klimatet och migrationen. Om jorden vi lever på ska fortsätta att vara fantastisk så måste vi även i ett globalt perspektiv hjälpa varandra. Problemen med klimathot och migration kan inte lösas om vi isolerar oss och sluter om oss. Föreningen Ny gemenskap har antagit nya utmaningar för nya grupper utsatta. Värme och vila har skapat rum för vila för utsatta ensamkommande flyktingar som rest en lång väg men som hamnat på Stockholms gator. Föreningen vill i samarbete med Stockholms stad under det närmaste året göra ytterligare insatser för att ge ensamkommande flyktingar rum i Stockholm.

Bengt-Olov Tengmark

Jul i gemenskap

Julmåltiderna firar 50 år 2018. Under jul – och nyårshelgen 1968/69 serverades 10 000 måltider till utsatta stockholmare. Firandet då var precis som nu en motkraft mot kommersialiseringen kring julen.

Alternativ jul 1968 lever vidare i Jul i gemenskap. Skälet till att vara volontär under julen kan vara flera, slippa familjen, fira på ett annat sätt med familjen, slippa egna ensamheten men alla vill delta i en fest där vi ställer upp för varandra, vill leva tillsammans i gemenskap.

Kulturgemenskap

Ny gemenskap har under alla år inte bara serverat måltider till utsatta individer. Att mätta kulturella behov har varit en naturlig del av Ny Gemenskaps vision.

Södra Bergens Balalajkor Västberga 6 /1 2013

Återkommande kulturprogram på söndagarna har blivit en tradition. Södra Bergens balalajkor har under snart 50 år startat upp året med en konsert i Ny gemenskaps lokaler.

Att Ny gemenskap får fortsätta med kultur som skapar gemenskap känns naturligt. TV-serien Gatans kör hade sitt ursprung i Ny gemenskaps verksamhet. Att kören fortsatt som Gatans röster som nu släppt en egen CD visar att kulturellt arbete skapar en gemenskap och stöttar individer med särskilda sociala behov. Att stanna upp en stund, en sång, en dikt, en meditation är en del av Ny gemenskaps vardag.

En omprövning

Under många år har föreningen drivit ett stödboende, många kallar det fortfarande för Kammis boende. Ett boende som kom till som ett extra stöd, en möjlighet för de som besökte verksamheten på Kammakargatan. Under flera år har stödboendet, nu Västberga boende, brottats med ekonomiska problem och en ojämn beläggning. Styrelsen har där tagit ett enigt beslut att avveckla boendet. Ett boende som arbetat professionellt för att ge de boende en ny chans i livet, en början till ett nytt liv. Men den ekonomiska verkligheten tvingade styrelsen att ta ett beslut om avveckling och den kommer nu att ske på ett socialt ansvarsfullt sätt för de anställda och de boende.

En 50-åring, hen är oftast mitt i livet, har skaffat sig många erfarenheter men har även många år att se fram emot.

Föreningen Ny gemenskap vill som en politiskt och religiös obunden medlems- och volontärförening fortsätta att skapa mötesplatser där ingen stängs ute och där alla kan bidra med sina erfarenheter för ett liv i gemenskap. Föreningen vill samarbeta med olika aktörer, Stockholms stad, församlingar, organisationer och stiftelser, volontärer och bidragsgivare för att Stockholm skall fortsätta vara fantastiskt när vi hjälper varandra.

Bengt-Olov Tengmark Ordförande

VERKSAMHETSCHEFEN KENNETHS REFLEKTIONER

Det är svårt att inte känna historiens vingslag, femtio år har förflutit sedan Ny Gemenskap bildades, tämligen fantastiskt att rörelsen fortfarande finns kvar ett halvt sekel senare. Ny Gemenskap ser naturligtvis helt annorlunda ut idag än när några unga, arga och entusiastiska aktivister satte igång det hela, men andan och tågan finns förhoppningsvis kvar. Vi har blivit en förhållandevis stor organisation som gör många olika saker, eftersom det är svårt för den enskilde medlemmen eller ens medarbetaren att ha den överblicken tänker jag berätta kort om allt vi utråder.

Kenneth Jonsson

Västberga öppet hus – Den enda öppna verksamhet som håller öppet 7 dagar i veckan. Här sker det en mängd saker, förutom att vi serverar gratis frukost och en fullvärdig lunch för 20 kronor så kan folk duscha, tvätta kläder och få nya kläder. På torsdagar kommer två rumänska socialarbetare med särskilt fokus på att ge stöd till kvinnor bland eu-medborgarna och på lördagar har vi Läkare i världen här. Det förekommer en rad aktiviteter med kulturell prägel och söndagarna är volontärstyrda på ett entusiastiskt och fint sätt.

Kammis boende (Västberga). Personer i hemlöshet mestadels förenat med någon sorts missbruksproblematik kan via placering från socialtjänsten bo här för en längre eller kortare tid och rusta sig för att gå vidare i livet. Styrelsen har beslutat att avveckla boendet, men inte på grund av verksamheten i sig som gör ett alldeles utmärkt arbete utan för att det långa tider har varit svårt trots ansträngningar att ha en beläggning som håller ekonomiskt, ett öde vi delar med många andra.

Ny Gemenskap driver 4 stycken kafeer varav tre i innerstaden , de har lite olika prägel och kompletterar varandra. Kafe Norrmalm som håller till i Korskyrkans lokaler på Birger Jarlsgatan har en ganska stor del icke-svenskar bland besökarna, kafe Östermalm som ligger på Östermalmsgatan är kanske det "lugnaste" bland kafeerna och har många besökare från närområdet, kafe Söder som ligger på Blecktornsgränd har en stor andel besökare med missbruksproblematik. Sist men inte minst driver vi också sedan 2,5 år tillbaka ett kafe i Vällingby centrum i samarbete med Västerorts kyrkan och socialförvaltningen. Det mesta vi utråder gör vi i samarbete med andra men det skulle ta för mycket utrymme att nämna alla församlingar och andra som finns med och tillsammans med oss gör detta möjligt.

Ny Gemenskap står också för inskrivning till härbärgen för eu-medborgare och tredje lands medborgare. I stället för att stå och köa utanför ett härbärke får man sig en plats tilldelad under förmiddagen, detta sker i Korskyrkans lokaler.

Vi har också under det gångna året arbetat med ensamkommande flyktingungdomar under något som benämns "värme och vila". När vi startade i början året erbjöd vi övernattnings 1 natt i veckan, nu har vi fått igång det så att det handlar om 6 nätter i veckan, till största delen på volontär basis. Projektet kommer att avslutas under Ny Gemenskaps flagg vid årsskiftet men allt tyder i skrivande stund på att det kommer att ersättas med ett ännu större uppdrag.

Det har säkert inte undgått så många att Ny Gemenskap också har en "egen" kör, benämnd "Gatans röster". Vi har de två senaste åren genomfört två stora konserter under ledning av Caroline af Ugglas och med ett antal kända gäststartister. Kören drivs i tätt samarbete med organisationen "Hela människan i Stockholms län" med eldsjäl Anette Kuhlström i spetsen. Hon har tillsammans med två andra eldsjälar sponsrat Ny Gemenskap på ett för föreningen berikande sätt under året, dessa andra två eldsjälar är makarna Elisabeth och Uno Svedin. Kören har för övrigt, när detta läses också släppt en skiva, vilket känns stort och glädjande.

Ny Gemenskap arrangerar också andra tillställningar i samarbete med andra, ” Lunch i gemenskap” på lördagar och ” Jul i gemenskap”, Sveriges kanske största julfirande i dagarna tre som går av stapeln i Immanuelskyrkan (en annan nära samarbetspartner).

Slutligen vill jag i verksamhetshänseende nämna ” Minus 7 ”. Politikerna har bestämt att när det blir minus 7 grader eller kallare alternativt en klass 2 varning så ska inte någon icke-svensk i Stockholm behöva vistas utomhus nattetid. Ny Gemenskap har huvudansvaret för detta i Stockholm och den sistlidna vintern innebar en stor påfrestelse med en lång räckta sådana nätter i februari och mars. Några hjältar jobbade i princip dygnet runt under den här svåra tiden.

Är allt då frid och fröjd i Ny Gemenskap ? Nej, så är det naturligtvis inte. Det finns stora utmaningar och problem som måste lösas. Ett sådant är vår ekonomi, både 2016 och 2017 gick vi med miljonunderskott vilket tärde på våra besparingar. Det har gjorts omfattande insatser för att såväl minska kostnader och öka intäkter och det mesta tyder på att 2018 kommer att rendera i ett litet överskott. En sak som är eftersatt är kompetensutveckling för personal, detta måste rådas bot på när ekonomin så tillåter så att vi kan stå ännu mer rustade i vårt jobb för att lindra nöden i samhället.

Vill slutligen framhålla två saker till :

1. Den som läser ovanstående text kan kanske få uppfattningen att Ny Gemenskap bara koncentrerar vårt stöd till utlänningar. Så är det inte, vi har som adelsmärke att inte göra skillnad på folk , men en del av de nämnda insatserna ovan sorterar under socialförvaltningen när det gäller svenska medborgare.
2. Det finns många som gör ett storartat arbete för att lindra nöd och ensamhet. Medarbetare som under ofta stressiga förhållanden sliter i vardagen och volontärer som utan ekonomisk kompensation gör en stor skillnad, tycker att ni är helt fantastiska.

2018-11-18 Kenneth Jonsson verksamhetschef Ny Gemenskap.

II – HISTORIEN: DEN FÖRSTA TIDEN

Nu återvänder vi till tiden före Ny Gemenskaps bildande och tar oss till det första stora julfirandet NY JUL 1968 följt av det organisatoriska bildandet av föreningen Ny gemenskap 12 januari 1969. Och vi börjar med den personliga berättelsen från Ny Gemenskaps ledande karismatiska person Hans-Erik Lindström - följt av berättelserna från flera av hans kamrater och medarbetare från den tiden. Hela förloppet återspeglas genom deras personliga berättelser. *Uno S.*

NY GEMENSKAP BLIR TILL: EN PERSONLIG BERÄTTELSE AV HANS-ERIK

För att tydliggöra konturerna till framväxten av Ny Gemenskap vill jag ge ett mer personligt perspektiv och samtidigt berätta om min egen bakgrund. Samtidigt är det viktigt att tydligt säga att en rörelse inte enbart beror på en person, utan på att flera engagerade människor vid en viss tidpunkt vill förändra och förnya sidor av samhället. Ett av flera viktiga motiv kan vara att underlätta för människor som på olika sätt blivit mer eller mindre osynliggjorda att steg för steg ta ett mer och berättigat ansvar.

Hans Erik Lindström

Jag återvänder nu till de år som föregick starten av Ny Gemenskap julen 1968. Låt oss gå tillbaka till en söndag i augusti 1964. Då passerade jag - vad som kan ses som en slump - kyrkan i Dala-Järna efter att nyss tagit studenten i Stockholm. När jag hörde dagens predikan om den barmhärtige samariern och hans engagemang för en slagen man på vägen så blev jag alldeles tagen och djupt berörd. Om Gud var som denna samariern, då ville jag veta mer om honom. Mycket mer...

Så går åren. Jag läser en rad böcker om olika föregångs personer som Gandhi, Martin Luther King, Frälsningsarmens grundare William Booth m.fl. De kommer att betyda mycket för mitt engagemang. Så blir det trevande ett uppsökande arbete i Solna (Råsunda) där jag bor och 1966 börjar jag studera teologi i Stockholm. Här träffar jag Göran Hallberg som kommande år skulle göra mig sällskap vid julfastan i Hagalundskyrka i Solna och Sven Erik Wånell som senare skulle bli ett ankare i Ny Gemenskap tillsammans med bl.a. Gunnar Edquist, Elisabeth och Uno Svedin som kom till Ny Gemenskap något åt senare.

Min första "alternativa jul" firade jag i Björns trädgård vid Medborgarplatsen i Stockholm genom att delta alla de tre juldagarna 1966 i ett symposium om tredje världens utsatthet. Redan då kände jag en trötthet över det överdåd som vi firade våra jular med – den helg som vi ju firar till minne av ett litet barn som föddes i fattigdom. Julaftonskvällen deltog jag som frivillig för första gången på Frälsningsarméns julmiddag och fick se med vilken respekt man delade julkvällen med ensamma, utsatta och andra som deltog. Den erfarenheten bar jag med mig framåt i tiden.

Så blev det 1967 och jag började att bl.a. besöka ungarlägers härbärg på Söder i Stockholm och natthärbärg i Skrubba, men också att pröva på hur det kändes att "leva som hemlös" genom att själv bo i trappuppgångar, under broar och att vandra gata upp och gata ner för att hålla värmen. Jag träffade också det året Stadsmissionens socialsekreterare Åke Westerberg som helhjärtat stödde mina och andras idéer om att "vilja göra något"- i första hand för hemlösa, men också för andra som skulle behöva någonstans att komma till. Åkes stora inkännande, hjälpande och stödjande vänlighet var också senare av stor betydelse när vi bildade Ny Gemenskap. Så firade vi den första julfastan i min hemkyrka i Hagalund. Kyrkoherden hade gett mig tillstånd att sova där och att öppna kyrkan för människor med olika behov. Göran Hallberg ville vara med och på det sättet blev vi två huvudansvariga för denna mycket speciella helg med ett begränsat antal deltagare.

Nu var det 1968 Jag fick vara med och arrangera flera aktioner under det året. Den s.k. "fattigmarschen" gick från Stockholm till Uppsala för att uppvakta Kyrkornas Världsråd (som då höll sin internationella världskonferens i Sverige det året). Det blev ett större engagemang för världens fattiga och utsatta. Senare blev det juldemonstrationer i advent som samlade ett par tusen deltagare med avslutande tal på Hötorget. Den manifestationen blev en slags inledning till det första "Alternativa" Julfirandet i Sverige.

Vintern 1968 blev ovanligt kall. Genom Åke Westerbergs hjälp så fick vi unga aktivister ordna övernattnings i den s.k. Bullkyrkan vid Stortorget i Gamla Stan. Efterhand fylldes den natt efter natt av människor som inte hade någonstans att ta vägen. Vi låg tillsammans på kyrkbänkarna, på den lilla orgel läktaren och vid altaret. Som mest var vi över hundra personer varje natt. Ja det var en guds tjänst i Guds hus. Mellan julafton och Trettonhelgen (dvs fortlöpande under 14 dagar) ordnade vi så den första "Alternativa Julen" – under namnet "NY JUL". Det skedde i två lokaler som vi hade fått att förfoga över under helgerna, dels Stortorget 3 i Gamla stan (där Bullkyrkan låg) dels Linnegatan 83. Vi serverade dessa helgdagar ca 10.000 måltider (!!!) av tiggd mat och dryck. Många frivilliga kom och deltog och många av våra "gäster" bidrog med vad man kunde. Det blev verkligen en stor VI-grupp som firade jul med och för varandra. Fantastiskt!

Så blev det januari 1969 och vi utvärderade den gångna julens firande. Och efter ett antal förberedande möten, hade jag som mötesledare förmånen att få bekräfta att NY JUL aktionen nu övergått till något som vi kallade Ny Gemenskap. Beslutet togs med acklamation i en överfull Bullkyrka den 12 januari. Det är den rörelsen - gradvis i alltmer organisatoriska och när tiden gick alltmer självständiga former - som nu har funnits i 50 år. Bara det var och är ett litet mirakel.

Den första tidens trevande försök att finna former för den gemenskap som vi så hade bildat innehöll en hel del viktiga steg. De första storfamiljerna startades bl. a den som fanns i Liljeholmen där jag själv bodde med tolv missbrukare i ett enda stort rum. Sexrummaren i Handen kom att användas flitigt. Och det stora huset på Lidingö hade plats för ett 20 tal personer med en blandning av studenter och hemlösa.

Den första "Alternativa Påsken" firades i den lokal som sedan skulle bli vår huvudlokal för både jul och påskfirande nämligen Allhelgonasalen i backen på Blekingegatan 22 ner från Allhelgonakyrkan på Söder. – en kyrka som kom att bli viktig för Ny Gemenskap under lång tid.

Vår tidning Paradoxen kom ut med sitt första nummer och vi gav ut en pocketbok om Ny Gemenskap på Gummessons förlag. Och de första "ettåringarna" dök upp tilldelade den nya organisationen Ny Gemenskap (normalt 2-3 stycken nya unga i tidig 20-års ålder som satsade att på heltidsbasis per år– göra en insats för sina medmänniskor -allt organiserat inom ramen för Kyrkornas "Diakonala År"). (Innan det systemet upphörde för oss i Ny Gemenskap ca. tre årtionden senare så hade ett hundratal "ettåringar" varit engagerade i vår förening).

Själv blev jag prästvigd 1971 för Katarina församling på söder vilket möjliggjorde att en hel del fältarbetare kunde ta stöd av detta arrangemang som bl.a inbegrep skapandet av Diakonicentrum på söder där alla 16 församlingarna i denna stadsdel kom samman i detta arbete med klar Ny Gemenskapsanda. Vi fortsatte också ett bra tag att disponera den ganska lilla café lokalen på Linnegatan 83 mitt emot Historiska museet och flyttade efter att ha blivit utkastade från Linnégatan så småningom in i nya lokaler 1973 i den då tomma gamla polis stationen i gårdshuset på Kammakargatan 36 med hjälp från Stockholms Stad. Det utgör en helt ny fas av Ny Gemenskaps historia som berättas mer om längre fram i denna jubileumstidning.

Hans-Erik Lindström

GUNILLA BERÄTTAR OM JULAFTONEN 1968

Det var julafton 1968 på eftermiddagen. Jag och Jonas 6 månader var ensamma i en lägenhet på Stortorget 4 trappor upp. Jonas var i en rund resehage. Kristna Studentföreningens lägenhet som vi fått låna bestod av ett stort rum, en hall och ett pyttelitet kök och en eller 2 mindre rum, som jag minns det nu.

- ”Du kan gå upp och sitta där på eftermiddagen” hade Göran min man sagt. ”Henry ordnar mat så allt är klart”. Maten som stod på stora bordet i det större rummet bestod av ett antal risgrynspaket, mjölkpaket, några kålhuvuden och kanske bröd och pålägg. Det jag minns var risgrynspaketen och att jag tänkte – ”att koka risgrynsgröt tar tid”. Jag var 26 år och hade aldrig kokat gröt för fler än 4 personer!

Plötsligt var hallen full av frusna bullriga män som doftade våt yllerock, hunger och trötthet. ”Det skulle vara alternativ jul här?! ” . – Ja, sa jag, men ni måste hjälpa mig om det ska bli något”, sa jag. ”Det är det som är alternativet”. Nån som hade varit skeppskock följde mig ut i det lilla köket och vi satte på julgröt. Det blev inte den sista stora grytan för mig – men början till ett nytt liv.

Det jag sedan minns från julen 1968 var att någon gång efter trettondagen, när vi alla som hade varit tillsammans sedan julafton satt tätt tillsammans och vi insåg att Ny jul inte bara kunde upphöra utan måste fortsätta på något sätt. Någon sa ”Ny Gemenskap” och så blev det.

För mig har Ny Gemenskap inneburit ett underifrån-perspektiv – en sorts sikt-djup, ungefär som man ser botten 3 meter ner i ett klart saltvatten. En sådan insikt går inte att lämna ifrån sig (även om man skulle velat ibland) – och på den vägen är det. Den insikten bär man alltid med sig.

Gunilla Hallberg

Gunilla Hallberg

OBS! JULHANDELN = 6 gånger vår U-hjälp!

I en tid när större delen av mänskligheten svälter och lider nöd, måste många uppleva det som helt orätt att fortsätta med matorgier och presentraseri. Försök med ett nytt och anorlunda julfirande!

Vad NY JUL - aktionen INTE VILL:

- ta bort julfirandet som sådant - ta bort julglädjen - ta bort gemenskapen.

Nej, julens innersta kärna är just ljus, värme och glädje. Julen firas ju till minne av Honom som föddes i solidaritet med alla de små, förtryckta och fattiga. Att fira Hans födelsedag är att själv solidarisera sig med hungriga, utstötta och ensamma.

Vad NY JUL- aktionen VILL:

- ta bort överflödet i julreklamen - ta bort mat- och spritorgierna - ta bort presentraseriet - ta bort jäktet kring julförberedelserna, som ofta bryter ner oss i stället för att bygga upp oss - visa på ett nytt sätt att fira jul:

- Skär ner på julmat och presenter - avstå kanske helt - och ge istället pengarna till U-landsarbetet
- Öppna Ditt hem för de ensamma och udda - de som bäst behöver glädje i jul
- Vägra att acceptera reklamens och traditionens tryck på hur en riktig jul skall vara; den kristna julen började i fattigdom och utstötthet
- Känn glädjen i att kunna avstå - protestera mot överflödet
- Arbeta för en kraftigt höjd statlig U-hjälp - för ett snart slut på vår tröga och snåla politik
- Använd alla tillfällen att föra julens verkliga mening på tal - Jesu Kristi födelsedag
- Skydda Dig själv mot juljäkt genom att vila, koppla av och kanske uppleva en riktig julfrid

Ge Ditt bidrag till att förändra världen - inte en allmosa för att döva ett dåligt samvete.

Här är nu 2018 inaktuell kontaktinformation mm borttagen/Red

Storstockholms kristna ungdomar

GUNNAR BERÄTTAR OM SIN VÄG TILL NY GEMENSKAP

Det var en god jul i Vadstena 1965 när jag i julklapp fick Boris Simons bok om abbé Pierre. Den slukade jag. Läste om den franske arbetarprästen som kämpade för och levde med de hemlösa i Paris. Bidrog till att ge dem som hamnat i svår materiell nöd hopp, hem och försörjning genom gemensamt arbete med att samla in, reparera och sälja det andra såg som förbrukat överskott. Abbe Pierre hörde till mina tonårsidoler tillsammans med bl.a. Martin Luther King och lite mindre kända japanske kristne pacifisten och kooperatören Toyohiko Kagawa som levde med de fattiga i Kobés slum. Jag skrev brev till ett svenskt Emmauskollektiv som grundats med inspiration från Abbé Pierre om att jag tänkte sluta i gymnasiet och istället göra något nyttigt genom att komma dit och göra en insats. Den unge entusiasten fick ett svar som pekade på goda skäl för att fullfölja skolgången.

Gunnar Edqvist

När jag gjorde vapenfri tjänst i Stockholm 1968 fick jag tag på ett litet informationsblad om en planerad demonstration mot vårt julfirande i överflöd och för en internationell solidaritet med dem som istället levde i svält. När jag kom till Linnégatan 63 där man ägnade sig åt demonstrationsplanering och skylttillverkning ("Under tomtemasken döljer sig Köpmannaförbundet") fick jag veta att det skulle bli öppet julfirande med inbjudan till alla som levde utanför annan julgemenskap. Jag ringde hem till Vadstena och gjorde mamma lite besviken genom att berätta att jag inte skulle komma hem och fira jul.

Det blev för mig en ny jul i Kyrkliga studentförbundets lokaler på Stortorget 3. Jag fick vara med och gå ut på Gamla stans gator och gränder och bjuda in dem vi mötte där. I stort sett var alla som vi träffade ute på julaftons kväll personer som inte hade någon jul i gemenskap. Flera tackade ja och kom med och delade den nya gemenskap som uppstått mellan studenter och andra ungdomar från mer välordnade förhållanden och personer som levde mer i samhällets marginal, kanske i hemlöshet. Det var följdriktigt när vi på stormötet som hölls i närheten, i Bullkyrkan, ett par veckor senare beslöt att bilda Ny Gemenskap.

För min del knöts en del trådar samman på ett alldeles speciellt sätt ett par år senare. Hösten 1970 saknades det en person som kunde göra ett-årstjänst på Ny Gemenskap. Då avbröt jag mina studier och gjorde något nyttigt. Hoppade alltså in för en kortare tid på heltid på Ny Gemenskap. Då var abbé Pierre på besök hos Emmaus i Sverige. Vi hade en del samverkan genom att Nygemenskapare deltog i sortering av kläder som samlades in för att kunna omvandlas till medel för internationell solidaritet. Abbé Pierre kom på besök i våra lokaler på Linnégatan 63. Där fick jag visa honom våra lokaler och berätta om Ny Gemenskap. Som kärt minne har jag kvar ett blad med inbjudan till julfirande hos Ny Gemenskap där abbé Pierre skrivit dit en kort hälsning.

Alternativ Jul Demonstrationen
Målning av Ingrid Holmström

Gunnar Edqvist

NY GEMENSKAP HAR PRÄGLAT MITT LIV

Bilder på svältande barn chockade mig och många andra under hösten 1967. Sommaren 1967 hade krig brutit ut mellan Biafra, som utropat sig som självständig stat, och Nigeria som inte accepterade utbrytningen. Bilderna på de drabbade barnen var en väckarklocka – så här ser det ut i världen, krig, svält, fattigdom, orättvisor i spåren av europeisk kolonialpolitik. Vi var många som ville göra något.

Samma år berättade en av mina medstudenter på Stockholms Teologiska Institut, Hans-Erik Lindström, om den nöd han mött mitt i Stockholm, bland de som sover i härbärgen och trappuppgångar. Kvinnor som tvingas prostituera sig för att överleva. Finns de i välfärdens Sverige undrade vi?. Jag såg nu en värld jag blundat för. En ny väckarklocka. Nöden, ojämlikheten och orättvisorna finns på så nära håll, i vår egen stad. Låt oss börja med att göra något här.

Vintern 1968 var kall. Hur ska det gå för hemlösa som sover på gatan eller i kalla portar? Ska man behöva frysa ihjäl mitt i Stockholm? Hans-Erik uppvaktade olika kyrkor. Kan ni öppna era uppvärmda kyrkor för de som inte har någonstans att ta vägen under natten? Nej, vad skulle inte kunna hända då blev svaret. Värnandet om kyrkobyggnaden var helt uppenbart viktigare än värnandet om utsatta människor blev min slutsats. Men hos Stockholms Stadsmission blev det napp. Först öppnades en mindre lokal, men den var helt otillräcklig. Bullkyrkan öppnades, och än fler människor strömmade till.

Bråk, kaos, skadegörelse kunde man kanske ha väntat. Vi ungdomar var ju oerfarna och säkert ganska naiva. Men icke, de som kom såg att de som de mötte inte var vakter utan några som ville vara medvandrare. Många av de hemlösa männen tog ansvar. Jag minns en natt när jag sovit gott trots den hårda kyrkbänken. På morgonen väckte någon av ”farbröderna” mig och sa att ”det vart lite stökigt i natt, men jag sa till dem att vara lugna så att de inte skulle väcka dig”. Vilken omtanke.

När det blev varmare hade Bullkyrkan spelat ut sin roll, men socialsekreteraren Åke Westerberg på Stadsmissionen tyckte att det var glädjande att det fanns så många unga människor som ville göra en insats. Han utverkade att en lokal som blivit ledig på Linnégatan 83 skulle ställas till vårt förfogande. Vi fick helt fria händer, ett stort förtroende som åtminstone jag kände som ganska tungt. Vad skulle vi göra med detta förtroende, det ansvar vi fått för att göra något med denna lokal?

På hösten famlade vi en hel del – vilken skulle vår målgrupp vara? Vilsna ungdomar på Centralstationen? Vi åkte dit med en stor buss rattad av Henry Saers, mångbarnspappa, katolik och ständig idéspruta. Inte så mycket napp. Så närmade sig julen. Det låg kan man nog säga i tiden denna jul att tänka alternativt – att fira jul tillsammans, inte stänga in sig i en exkluderande familjegemenskap. Visst hade kyrkor ordnat med firande för hemlösa på julafton. Men vi ville något mera. Fira hela julhelgen, och inte bara för, utan tillsammans med, och som Jesus gjorde, bjuda in de som är utanför det etablerade samhället.

Utöver Linnégatan fick vi också under julhelgen tillgång till en stor lokal högst upp i Stadsmissionens hus vid Stortorget i Gamla stan. Så slogs portarna upp julafton 1968 till våra båda lokaler. Trots att det firades fler alternativa jular, (störst och mest känd den på Konstfack) så strömmade långt fler än vi förväntat in till oss. Också nu kunde kaos ha brutit ut. Men icke. Jag minns såväl när några av ”gubbarna” som de ofta kallades då upptäckte min totala inkompetens i köket, och raskt körde ut mig och tog över. Och de fortsatte trots att köket var litet och opraktiskt och med alla de improvisationer som behövde göras för att ta vara på den skänkta maten och få den att räcka till alla.

Sven Erik Wånell

Vilket fantastiskt gäng. Någonstans inom mig fanns säkert det farliga välgörenhets tänkandet – det här är personer som behöver tas om hand. Nu upptäckte jag snabbt vilka resurser de bar på, resurser som de inte fick möjlighet att använda. Ofta på grund av missbruk, men också för att de saknade bostad, och på samhällets fördomar mot dem.

Inte gick det att upphöra med en sådan gemenskap, en gemenskap vi inte upplevt, och inte ”gubbarna” heller. Ny Jul som vi kallat vår kristna alternativa jul var ju över med trettonhelgen, men skulle vi då stänga? Ja sa de som ordnat Konstfacksjulen – nu ska samhället ta över. Nej sa vi i Ny Jul, nu gör vi något tillsammans. Tillsammans innebar att vi bjöd in alla som varit med till stormöte i Bullkyrkan. Och Bullkyrkan fylldes av personer som inte på decennier, om ens någonsin, varit med på ett möte där de fick komma till tals, och bestämma.

Söndagen den 12 januari hölls stormötet. Själv gjorde jag vapenfri tjänst på Arlanda flygplatsbrandkår och kunde inte vara med, men Hans-Erik ringde och berättade att man beslutat att fortsätta, och kalla det för Ny Gemenskap – för det var det ju. Och så valdes du samtidigt in i ekonomiska rådet, tillade Hans-Erik.

Så blev det. Administratörens roll har varit min i nu 50 år. Varför blir man kvar så länge i en verksamhet? Andra åtaganden har jag avslutat, men inte Ny Gemenskap. Kanske därför att det inte är ett åtagande, det är en livsstil, en inställning till livet, och medmänniskorna. Att inte gå förbi, att få upp ögonen, se varje persons förmågor, varje persons gudomliga värde. Att träna sig att vandra i Jesu efterföljd.

Ny Gemenskap har påverkat hela mitt liv. Det fick mig att sadla om, efter avslutad teol.kand, sökte jag in på Socialhögskolan, blev socionom för att mer konkret kunna arbeta med människor. Jag hoppas att mitt kännemärke som socialarbetare var respekten för de personer jag mötte. En respekt jag lärt mig i Ny Gemenskap.

Erfarenheterna från Ny Gemenskap har burit mig in i ett långvarigt politiskt engagemang. Det är inte välgörenhet som förändrar ett samhälle eller långsiktigt hjälper, det är rättvisa, jämställdhet och ett solidariskt ansvar för varandra. Värden jag fått tala för från talarstolen i kommunfullmäktige i Lidingö, där jag representerat Vänsterpartiet.

Under de första åren brottades vi med visionen för Ny Gemenskap. Vi ville ju inte bygga en ny institution. Vi ville förändra, både kyrkorna och samhället. I vår vision slog vi fast att ”vi vill verka för ett sant mänskligt samhälle utan kategoritänkande ... att samhället ska anpassas till människorna”. Vi tänkte oss att kyrkorna skulle gå före.

Visst har jag ibland varit bekymrad över att Ny Gemenskap blivit sig själv nog, vårdat sitt eget inre liv. Det har helt enkelt inte funnits tid och ork för mer. Och det kan vara stort nog. Men det som kan synas vara en katastrof kan också vara starten på förnyelse. Så blev det när vi blev av med vår lokal på Kammakargatan 36 där både den öppna verksamheten och vårt boende huserat sedan 1973. Visst, vi fick ett eget hus, till och med en herrgård, Västberga gård. Men framtiden för Ny Gemenskap formades i innerstaden. Jul i gemenskap som hållits i Immanuelskyrkan sedan 2007 visade vägen. Samarbete kan öppna kyrkor. Och när flytten från ”Kammis” var ett faktum 2012 öppnade det första Kafé i gemenskap, i Korskyrkan. Och den har följts av tre till, i andra kyrkor i stan. En väg att förverkliga Ny Gemenskaps vision om att den människo- och samhällssyn som Ny Gemenskap velat verka för ska bli självklar i kyrkan. Så självklar att man inte stänger ute, utan öppnar sin kyrka för alla de som lever i samhällets utkanter. Öppna för att arbeta tillsammans, upprätta, förnya, ge hopp. För det var ju så som Jesus gjorde. Ja, visst har Ny Gemenskap en viktig uppgift att fortsätta förverkliga sin vision!

Sven Erik Wånell

NY GEMENSKAP – EN VIKTIG DEL AV VÅRA LIV

Anna och Peter berättar:

Året var 1970. **Jag Peter** hade tagit studenten i Örnsköldsvik uppe i Ångermanland. Jag ville prova på något annorlunda, inte fortsätta att plugga. Så jag anmälde mig till ”Diakonala Året” inom Svenska Kyrkan – och blev Ettåring på Ny Gemenskap. Det var en ganska omtumlande upplevelse att komma till Linnégatan 83 och bli delaktig i verksamheten. Jag bodde på Stadsmissionens pojkhem vid Stortorget i Gamla Stan och Ny Gemenskap hade ett kontor längst upp i ett av husen vid Stortorget.

Peter Olovsson

För mig blev det verkligen en ny gemenskap. Att komma från en skola i Ångermanland till möten med T-spritsgubbar på Östermalm gav helt nya perspektiv. Bakom de tuffa fasaderna fanns ofta berättelser om övergivenhet, förluster och besvikelser. Det är inte så lätt att förstå betydelsen av ett vänligt bemötande, en kopp kaffe och ett par mackor. Till det yttre är det en liten sak. Men det uttrycker ett budskap: du är viktig, du är värdefull. På Linnégatan spelade vi ofta skivan med Lars-Åke Lundberg: ”Guds kärlek är som stranden och som gräset”. Den hjälpte mig att behålla perspektivet, att varje människa är älskad av Gud, att varje människa är min medmänniska.

Genom åren har detta varit det bärande synsättet för mig. Alla har vi förluster och besvikelser med i vårt bagage. Vi behöver alla stöd och hjälp att klara av svårigheter i livet. Ny Gemenskap är en sådan plats, där jag möter människor utanför min vardagliga krets av släkt, vänner och arbetskamrater. Nu, som pensionär, är jag med som volontär på Västberga varannan söndag. Jag kan se att Öppet Hus på Västberga fyller en viktig funktion för många. Det är öppet varje dag, 7 dag i veckan. Där erbjuds mat, kläder, dusch, läkarhjälp, social rådgivning. Det är ett nav i Ny Gemenskaps verksamhet som jag tror har stor betydelse.

Vad kan man säga om Ny Gemenskaps framtid? Om vi ser tillbaka på de 50 år som NG har funnits så har det varit många och stora förändringar. Men det har alltid funnits en strävan att behålla Ny Gemenskaps grundidé: en gränslös gemenskap, möten med människor från andra sociala miljöer. Vårt samhälle verkar idag bli alltmer segregerat, mer dömande mot oliktankande och öppen rasism förs ut på gator och torg. Ny Gemenskap är inte matservering. Ny Gemenskap är inte vårdinrättning. Ingen är värd – ingen är gäst. Det är mötet mellan människor som bygger självkänsla och framtidshopp. Alla delar ett ansvar för hur det fungerar i lokalen. Jag tror att det är viktigt att alla de olika verksamheterna – kaféerna, kören m.fl. – informerar om och påminner om Ny Gemenskaps grundtankar. Jag tror att många idag har en väldigt oklar bild av vad Ny Gemenskap är för någonting.

Jag Anna gick ut gymnasiet i Huskvarna våren 1970 och var inställd på socialhögskolan i Göteborg. Intagningspoängen den hösten var höga och jag blev ombedd att söka till vårterminen då jag antagligen skulle klara gränsen. Istället läste jag psykologi på universitetet i Göteborg och bodde med min kusin och några andra som var aktiva i Ny Gemenskap Göteborg. Lokalen, som annars var en fritidsgård, var öppet under helgerna. För mig var det en ny spännande värld som öppnades med många nya möten med medmänniskor från skiftande miljöer, erfarenheter och livssituationer. Det blev verkligen en Ny Gemenskap.

Anna Malmqvist

Som tur var missade jag sista sökdatum till vårterminens studier på socialhögskolan, och hamnade därför på Sköndalsinstitutet i Stockholm. Vid uppsprosdagen såg jag en annan ny elev med Ny Gemenskapsmärke på kavajen. Det var Gunnar Edqvist som snabbt introducerade mig i Stockholms Ny Gemenskap. Jag kände mig mycket välkommen och hemma då jag tagit mig till Linnégatan 83. Jag fick snabbt nya vänner och Ny Gemenskap blev en viktig del av mitt liv.

Jag blev kompis med dåvarande ”ettåringarna” Peter och Björn och när deras volontär-år var slut förstod Peter och jag att vi var mer än kompisar. Vi är ett av många par som träffats på Ny Gemenskap och har nu varit gifta i 45 år. Här är en bild från vårt Ny Gemenskapsbröllop i Allhelgonakyrkan 1973.

Vi fortsatte vara aktiva i Ny Gemenskap fram till 1982. Då vi väntade vårt tredje barn beslutade vi oss för att göra en ”gröna vågen” flytt till Häggdånger Härnösand. Vi bytte storstad mot landsbygd, odlade potatis och hade får. Peter var landsbygdspräst och jag socialarbetare i Härnösand.

19 år senare, då tre barn flyttat söderut och bara ett bodde kvar hemma, kom storstadssuget tillbaka. Peter blev präst i Skarpnäck och jag blev tillfrågad om jag ville bli anställd i Ny Gemenskap. Vilket för mig kändes jätteroligt och spännande.

Jag var anställd i föreningen Ny Gemenskap 2001-2016 tills pensionering. Det blev en händelserik tid då verksamheten förändrades oerhört. Vi var 2 anställda då jag började och ca 20 då jag slutade. Boendet öppnades 2003 och första kaféet 2012, samma år som vi tvingades flytta till Västberga. Under några år var besöksantalet på ”Kammis” alltför stort. Det var ofta fler som ville komma än som fick plats, med trängsel, stök och köer som resultat. Lokalen var godkänd för max 75 besökare. Vi vidtog många olika förändringar för att försöka skapa ordning och motverka trängsel, stök, bråk och kriminalitet. Som ex. dörrvakter som bara släppte in nya då någon lämnade lokalen. Vi stängde rökrummet på Polisens uppmaning. Vi valde att bara servera soppa på helgerna, anställa mer personal, slopa kvällsöppet, flyttade julfirandet till Immanuelkyrkan mm.

Ny Gemenskap har varit - och är - en betydelsefull del av våra liv. Det känns rätt att nu efter pensioneringen få fortsätta som volontär på söndagarna. Lokalen i Västberga är en plats som Ny Gemenskap formar på egna villkor. Där ges möjlighet för fler medlemmar att ge sitt bidrag. Det blir inte bara ett VI PERSONAL och DE ANDRA besökarna. Det innebär en bredare känsla av ansvar för verksamheten. Därför tror jag att det är viktigt att vi även fortsättningsvis ska ett ställe som är ”vårt” eget som nu Västberga är. Där vi kan försöka förverkliga vår målsättning om en deltagarstyrd verksamhet.

Vi ska självklart fortsätta med kaféverksamhet, Jul i Gemenskap och hjälpa till att ordna för särskilt utsatta grupper i samhället som ex. hemlösa, romer eller ensamkommande flyktingar.

Vi behöver också vara en röst för utsatta människor i vårt alltmer individcentrerade samhälle. Det är med oro och fasa jag ser hur vårt samhälle blir alltmer segregerat. Vi saknar ofta forum för ett mer socialpolitiskt samtal. Därför blev vi mycket glada för den nya boken ”*Medmänsklighet-vägar till en ny gemenskap*”, som känns som ett viktigt inlägg i samhällsdebatten om framtidsutvecklingen.

Anna Malmqvist, Peter Olovsson

III – KAMMAKARGATAN ”KAMMIS” 1973-2012

Efter grundande periodens första år, med lokalen på Linnegatan 83, blev det nödvändigt att hitta en ny egen lokal för föreningen. Efter en hel del diskussioner med Stockholms Stad plockade de fram ett förslag i form av det gamla gårdshuset på Kammakargatan 36 som stått tomt ett bra tag sedan man stängt den gamla polisstationen i Klara som legat där. Vi spände bågen i den unga föreningen och tog kontraktet (under Stockholms Stad som behöll förstahand kontraktet) för två våningsplan – bottenvåningen och en trappa upp.

Huset var rätt nedgått. De två ”fyllecellerna” från polis stationens tid var kvar – och omvandlades direkt till andra funktioner. Järn jalousierna med tillhörande vev-maskineri som nog en gång fungerat som polis stationens kravall skydd (om det skulle ha behövts någon gång) fanns kvar i upphissad form vid de stora fönstren som vätte ut mot bakgården. Köket behövde upprustas ordentligt. Och väggarna och panelerna i stora rummet behövde tvättas av och målas – liksom taket. Kunniga krafter i föreningen kastade sig in i allt detta. Somliga gjorde mer, andra mindre. Speciellt takmålningen krävde betydande insatser med insatser från en hög byggnadsställning fixad av grovt rivningsvirke från något närliggande bygge. Huvudansvarig för denna storstilade målnings insats var ”Stickan”.

Gemensamt för alla som gjorde detta stora arbete var entusiasmen för att få vår egen lokal helt i ordning. 1973 öppnade vi den för alla som ville komma och verksamheterna började utveckla sig. Måltider och möten. Musikstunder och konstutövning. Senare alltmer dag och natt öppet. Och insatser från en stor mängd personer – somliga numera fortfarande levande. Men också alla de andra som nu är bortgångna dyker upp ibland så att det glimmar av igenkänning i berättelserna som presenteras nedan. Vad Du som läsare får ta del av är alltså ett antal personliga minnesbilder från förgångna tider rörande både personer, men också något om alla de olika verksamheter som de har deltagit i. Det är den myllrande totalbilden som vi önskar dela med oss av till Dig som läsare.

Uno S.

III.a – PERSONER MINNS INGEGÄRDS MINNEN FRÅN KAMMIS OCH I SAMVERKAN MED PETER LILJESTRAND

Första gången jag hörde om Ny Gemenskap var 1968. Jag var med i en annan förening som hette ”Stoppa Julterrorn”. Den reagerade mot den överdrivna kommersiella julen. Stoppa Julterrorn gick sedan över till Alternativ jul som var en av de organisationer som ordnade Alternativa julfiranden på många ställen i Stockholm, varav det kanske största var på Konstfack. På ett möte mellan olika grupper som ordnade julfiranden träffade jag Hans Erik Lindström, och han berättade om Ny Gemenskap och det julfirande som skedde under namnet Ny Jul (– det som skulle bli Ny Gemenskap i januari 1969) Redan då tänkte jag ”Den föreningen skall jag kolla upp någon gång”. Det tog mig många år innan det blev en verklighet.

Söndagsköksgruppen och teamen

Långt senare började jag hjälpa till först litet grann på Ny Gemenskap och senare mera. Det fanns en gammal kvinna som bodde nära Kammis och som hade jobbat med socialt arbete under nästan hela sitt liv och som hette Ally Johannessen. Så småningom hade hon upptäckt föreningen efter många år och var glad att hon kunde göra en insats där. Hon började också laga mat på söndagarna. Hon ville laga riktig stadig mat med tanke på alla som behövde det och som levde på gatan - och inte bara tillhandahålla soppor även om det inte skall föraktas om man inte har annat.

Ingegerd Malmberg som herde i Ny Gemenskaps julspel

Eftersom hon behövde hjälp i köket bad hon bl.a. Peter (och ganska snart också mig) att det skulle vara en stor hjälp om han skulle kunna komma och hjälpa till. Då kom jag också med. Så började vårt Kammiss matlagande.

Det som slog mig med förundran var hur lugnt och fint allting vanligtvis flöt på. Peter och jag var mest i den köksgrupp som var del av öppet hus på söndagarna. Ansvaret för arbetet var uppdelat på tre olika "team" med ansvar var 3:e söndag. Vår köksgrupp var nummer 2 och hade ansvar för mathållningen. Samtidigt fanns också ett team som jobbade ute i den stora samlingslokaren samma söndagar som vi hade köksansvaret. Elisabeth Svedin m.fl. tillhörde den arbetsgruppen. De som ingick i den gruppen tog bl.a. hand om folk, lyssnade och pratade med de som kommit - och höll ordning vid behov. Ibland kunde man dessutom behöva ringa ambulans eller ordna natthärbärge senare under kvällen för folk som behövde det.

Då det gällde maten lagades mat för ca 100 människor. Peter och de andra i köksgruppen var "modiga" med sin matlagning. Han blev inte förvirrad av att laga mat till så många eftersom han hade en betryggande tidigare erfarenhet

från stora kök. Han hade erfarenhet från jobb och hemifrån och från behandlingshem där han ofta hade tagit på sig att laga mat. Det var han i vår grupp som ansvarade för matlagningen ibland tillsammans med andra - och vi i "teamet" hjälpte till. De som skötte verksamheten i stora samlingsrummet dukade vackert med servetter och ljus och bestick, så att borden skulle bli vackra och folk skulle känna sig välkomna – det blev oftast som till en fest. Utöver huvudrätten gjorde vi

Peter Liljestrand gör iordning julbord på Kammiss

sallad och lagade ett vegetariskt alternativ – vilket snart blev en tradition på Ny Gemenskap. Vi brukade också baka sockerkaka i en stor ugnform, vilket brukade räcka som efterrätt till alla. När vi ville fira nån - vilket hände ganska ofta - gjorde vi tårta.

Nattöppet verksamheten under vinterhalvåret på Kammiss

Under många år ordnades under den kalla tiden på året övernattnings på fredags nätterna med sovplatser på madrasser som lades ut på golvet i det stora samlingsrummet. Det räckte till 20-25 platser. Peter och jag, Uno och Elisabeth var med i organisationsgruppen. Att ha nattöppet bara en natt i veckan kan ju inte låta som speciellt mycket. Men att få komma till Kammiss på fredagskvällen och fika och träffa vänner, var mer betydelsefullt än vad man skulle kunna tro. Någon som var hemlös sa vid ett tillfälle att det gjorde att han kunde uthärda de andra nätterna i veckan när han visste att en natt i veckan kunde han sova en djup sömn och inte riskera att bli bestulen. Vi hade sängkläder till alla madrasserna och bäddade småningom med rena lakan.

Vid midnatt skulle det vara tyst och det var spännande att se om det någonsin skulle bli lugnt. Men så småningom slog folk sig till ro och sov. Det var en fantastisk känsla att ligga i stora rummet - där även vi i organisationsgruppen sov - och höra våra gäster lugnt snusa och sova. Viken känsla i livet kan vara större än den att människor, som verkligen behöver det faktiskt får sova. Ibland när vi som var ansvariga för natten var på väg i vinterrusket att förbereda nattöppet kunde jag känna mig litet håglös och tänkte att det var lite jobbigt. Och så var man oroligt att det skulle kunna bli stök.

Men det var som regel mycket stillsamma och av alla deltagare mycket uppskattade nätter. Vi bjöd förstås på morgonfika och lät folk ta det lugnt på lördagsmorgonen. Oftast hjälpte våra gäster till att stapla madrasser i smårummen till nästa vecka och att städa lokalen.

Verkstad på Kammis

Vi hade länge haft en dröm att bygga upp en verkstad på Ny Gemenskap. Så småningom öppnades en möjlighet och Peter byggde upp en mycket vacker verkstad på övervåningen. Det gjorde han inom ramen för ett beredskapsjobb han fått en tid på Ny Gemenskap.

Klädförrådet på Kammis

På Kammis byggde vi i föreningen – inte minst med insatser från ”ettåringarna” - upp ett relativt omfattande klädförråd av skänkta kläder och skor av olika slag. Det kändes viktigt att de som var hemlösa kunde byta kläder, när de gamla var smutsiga eller rent ut sagt ibland (inte minst gällde det skor) föll sönder på bara kroppen. Det är bra att denna funktion fortsatte när vi flyttade till Västberga.

Uppsökande ”hemlöse” teamet från St. Görans sjukhus

Hemlöse-teamet började så småningom komma förbi regelbundet till Kammis och stöttade oss och våra gäster. De slank in på våra öppettider och tittade till folk. Och vi kunde ringa dom om folk hade akuta problem med besökande eller annat som vi inte kunde klara själv. Det var också en stor trygghet att veta att de fanns, speciellt för gäster med psykisk instabilitet. Och vi fick under åren allt närmare vän förhållanden med folket i den gruppen. Jag minns speciellt Björn Heine som engagerade sig mycket i våra gäster och som många gånger hjälpte till med att ordna boende och andra viktiga akuta insatser.

”Samhällstjänstarnas” insatser

Vi var redan tidigt angelägna att hitta uppgifter till människor som gjorde ”samhällstjänst” (dvs avtjänade ett mindre straff genom att göra något som var bra för samhället) och att de skulle få komma till oss och hjälpa till. Jag tycker att det har fallit väl ut och många av dom som har gjort samhällstjänst har verkligen uppskattat Ny Gemenskap och gjort ett gott jobb och haft ett fint bemötande mot våra gäster. Jag är glad att detta har fortsatt på Västberga.

Ny Gemenskaps planering och organisation i äldre tider

Jag har nu berättat lite om den dagliga verksamheten i Ny Gemenskap under ”gamla tider” (dvs från föreningens början till 1998 då de första anställdes). För att allt detta skulle kunna fungera och löpa vecka efter vecka och år efter år så skall bara nämnas den stora betydelsen av de tre ”ettåringar” som varje år kom från kyrkans diakonala år och som verkade från sent augusti till maj månad året efter. De var av central betydelse för att allt skulle kunna löpa på så smidigt.

Alla som var intresserade av Ny Gemenskap var indragna i den årliga planeringshelgen (som vi ofta hade i augusti varje år när vi åkte bort till Storstockholms kringområden (exv. kursgården på Kårsön vid Drottningholm) och planerade vår verksamhet för det kommande året). Alla intresserade var också välkomna till det öppna ”Stormötet” som drogs samman för diskussioner och beslut ett par gånger under året. Jag minns att jag tyckte att våra gäster/medarbetare/vänner var förvånansvärt klipska och kreativa både vid dessa tillfällen liksom i den praktiska vardagen. Däremellan skötte det valda ”Ekonomiska Rådet” det som behövdes beslutas och hanteras och som rörde föreningens inkomster och utgifter. På den gamla tiden fanns också ett ”förtroenderåd” av valda personer som lyssnade in synpunkter och stämningar i föreningen och som kunde lyfta viktiga frågor till Stormötet eller Ekonomiska Rådet. Både Peter och jag var valda medlemmar i Förtroenderådet under några år vilket kändes väldigt intressant och ansvarsfullt.

Jag upplever det som att Ny Gemenskap har varit - och är - en plats där folk har en chans att resa sig och komma igen. De ibland små uppgifter man har fått, har varit betydelsefulla och är det fortfarande för dagens Ny Gemenskapare.

Jag vill också påpeka hur viktigt det är att – och ofta är en förutsättning, för att man skall kunna göra en insats för andra, att man själv får stöd. Ett bra exempel är Uno Svedin, som var Peters mentor och lyssnade på honom under både glada och sorgsna dagar. Peter var mycket tacksam för det stödet - och som också nämndes i samband med Peters begravning i maj 2017.

Det känns också viktigt att säga att OM MAN VILL GÖRA EN INSATS FÖR ANDRA ÄR DET VIKTIGT ATT TA HAND OM SIG SJÄLV OCKSÅ! Självt har jag erfarenhet av detta när jag blev utbränd i slutet av 90-talet. Sen vill jag tillägga att jag nog har fått mer ut av Ny Gemenskap än vad jag faktiskt har gett.

Därför känns det så glädjande att jag sen några år tillbaka återigen känner inspiration att vara volontär i Ny Gemenskap och tillsammans med Anna, Peter, Elisabeth och min syster Ragnhild har blivit söndagsvolontär på söndagarna på Västberga och äta vegetarisk mat billigt och dessutom få musik och gemenskap.

Ingegerd v Malmberg

NY GEMENSKAP

- ett myllrande liv av olika livsöden, både tragiska och tragikomiska

Livligt och rörligt. Det värmer i hjärtat att vistas på Ny Gemenskap. Här hör jag hemma, vi alla hör ihop. Det känns oceaner ifrån det tillrättalagda etablerade, välanpassade liv, mina anhöriga lever, vilka inte ens vill kännas vid mig.

Då och då kan den hemtrevliga atmosfären kryddas med att någon eller några oroliga själar ger luft åt, och kanske på ett obalanserat sätt ger uttryck åt sin inneboende ångest. Men då känns det ändå väldigt tryggt då det oroliga balanseras upp av den fina människan Uno som i sin fadersroll utstrålar väldigt mycket godhet stadga och sans med Elisabeth vid sin sida så känns det som en varm famn, eloge till dem, av hjärtat känner jag så.

Jag har minnen ifrån ett antal fina jular t.ex. där vi alla som ville deltog i luciatågen eller var skådisar i de vackra julspelen på julafton och bestyren däromkring. Och de fina påskfirandena.

Tänk vad mycket glädje och samhörighet Ny Gemenskap skänker till många ensamma, utsatta individer, som kanske annars behövt genomlida dessa storhelger i skriande ensamhet. Jag är säker på att många vilsna själar upplever Ny Gemenskap som en plattform att stå på, ett rum att vila ut i, där man blir sedd och bekräfta att vara sig själv i.

Ja Ny Gemenskap är en välsignelse.

Agneta Forslund, även medlem i Gatans röster

Agneta Forslund

BJÖRN BERÄTTAR MINNEN FRÅN KAMMIS

Jag kom till Ny Gemenskap via Tegnergården där jag bodde sedan januari 1980. Då hade jag kontakt med tre ungdomar från när och fjärran, som var "Ettåringar" på Ny Gemenskap. (*Ungdomspraktikanter under ett år från Svenska kyrkan. Red.anm.*) Jag träffade även Elisabeth Svedin som erbjöd mig hjälpmedel för funktionshindrade, vilket jag behövde på grund av mitt funktionshinder.

På nyåret 1980 skulle Mats, som var ettåring på söder, gå till Blekingegatan vid Allhelgonasalen och vi firade nyår där med Ny Gemenskap.

Sedan började jag gå till Ny Gemenskap på Kammis i början av 1981 och blev ganska snart vald till kassör vid årsmötet. Det var kul att träffa alla original bl.a. Benkt Berkler och Marianne med hunden "Vännen". Och så var det Hjalmar, Lars Kramer och det finska gänget som levde ett hårt liv, bl.a. med sina tältläger i olika skogar runt omkring Stockholm. De var väldigt roliga och jag knöts på ett magiskt vis till Kammis. Jag blev fäst vid denna plats. Lokalen var från den "gamla tiden" och hade varit en polisstation. Jag fann den hemtrevlig och som "Jaje" brukade säga: "Ny Gemenskap är ett ställe där man kan vara och dit kommer man för att prata med gamla kompisar".

När jag tänker igenom mina minnen från början av min Kammis-tid, erinrar jag mig också Göran Andersson som använde rullstol och var dörrvälmännare på Kammis och tog betalt för maten. En annan värdefull färgstark person var Ulla Milles, som kallades "Morsan" för att hon månade om alla och som bjöd på "solskenskaka" när det var någon som hade namnsdag eller födelsedag.

1983 kom tre av Moder Teresas "bröder", (dvs. de tillhörde den manliga delen av Moder Teresas världsvida orden). De bodde i ett rum 1 tr. upp på Kammis, under flera månader, innan de fick lägenhet i Rinkeby. Det var mycket värdefullt att ha dem som medhjälpare under denna tid, med deras mångåriga erfarenhet från liknande verksamheter från andra länder, där de varit tidigare.

Vi hade fantastiska övernattningsnätter på Kammis på fredagarna i slutet av 80-talet. Jag minns mycket givande nattliga samtal med broder Joseph och Marcelino samt George Best. Vi kom även att vara med på retreathelg med broder Andrew på Värmdö.

Våra stormöten var mycket intressanta med exv. Bengt Berkler och Elias Markewärn som ofta länge och högljutt hade synpunkter på både det ena och det andra

Finnar (och ibland finländare) dominerade i rökrummet, men det var knepigt för oss som inte kunde prata finska med de direkta kontakterna. Vi fick dock värdefull hjälp av flera finstalande medhjälpare t.ex. Anneli Käihäsniemi som ofta satt i rökrummet bland "grabbarna" med sin stickning som en trygg mamma och Juhani Rekola, den finske prästen, författaren och socialteologen och Cerle Hallén. Det finska kamratgänget "Bisongänget" fick sitt namn efter att de en gång blev kvar på Skansen efter stängningstid, och hittade en plats där de somnade och det visade sig att de somnat i hagen med bisonoxar vilket var mycket farligt men de låg alldeles stilla och blev inte upptäckta. Men de fick då uppleva hur bisonoxarna dansade i soluppgången. Under perioden 1983-84 bodde de i ett hemligt tältläger på Kärsön mitt emot Drottningholms Slott, och jag är glad att jag var en av dem som fick deras förtroende så jag kunde besöka dem, tillsammans med Moder Teresa bröderna.

Ny Gemenskap kom sedermera att flera år vara på Kärsögården (i närheten av tältplatsen) på planeringshelgerna i september.

Björn Nyström

Björn Nyström

ELIAS MARKEWÄRN – FRÅN STOCKHOLM TILL SMÅLAND

En person som ofta dyker upp i minnes väven hos många personer från Ny Gemenskaps långa tidiga historia - och då speciellt kopplat till perioden på Kammakargatan 36 ("Kammis") - är Elias Markewärn. Det kan vara någon som berättar om sin första ankomst över gårdsplanen fram till gårdshuset där Ny Gemenskap höll till i årtionden. I sådana personliga berättelser kan det inte så sällan komma ett minnes fragment av typen: "Och då möttes jag av Elias som hälsade mig välkommen". Eller hågkomster av Elias i köket under kokande av soppa till knytmat-kvällar mm.

I detta jubileumsnummer av Paradoxen har sådana minnen dykt upp här och var i berättelserna. Elias har också under årtal bidragit med artiklar till denna tidning Paradoxen.

För några år sen flyttade Elias till ett litet hus i Småland (se bilden nedan med Elias i dörren till sitt hus). Elias har alltid oerhört solidariskt och kraftfullt i sin dagliga praktik värnat om de svagares rätt i samhället och både tänkt på och stöttat sina medbröder och medsystrar – alla de som haft mycket trassliga förhållanden under hela sina plågade barn och ungdomsår – och försvarat deras rättigheter. Nedan återpublicerar vi en av hans tidigare dikter (Paradoxen 2007).

Uno S.

Elias Markewärn vid sin stuga i Småland

När Elias fick upprättelse och en officiell ursäkt från staten, samt ekonomisk kompensation, för alla år av vanvård på barnhem och institutioner, och detta möjliggjorde en grundplåt så att han kunde skaffa och flytta till sitt första egna hem i Småland.

Det var en enorm frihetskänsla för Elias att få denna ekonomiska kompensation och för första gången i sitt liv kunna fylla sin kyl och frys med matvaror, köpa riktigt konstnärsmaterial och att i viss mån kunna symboliskt ersätta de som stöttat honom under tidigare år.

Han kunde sen komma iväg under flera vintrar på sina efterlängta resor till Indien.

JAG VILL STÖRA I DIN TYSTNAD

Jag vill störa i din tystnad
Jag vill reta dig till gråt
Jag vill skrämma tills du skriker
För jag vill så gärna nå

Jag vill se vem du har varit
Innan något blev förstört
Jag vill tvinga dig att känna
Innan något i dig dör

Jag vill inte ta något från dig
Jag vill ge tillbaka ditt jag
Och visa dig din styrka
När du tror att du är svag.

Det har alltid varit de goda
som ger ihjäl sig först
Hämtar vatten åt de sjuka
och dör sen själva av törst

Och när en ängel faller
då faller tusen till
Hur ska jag - hur kan jag
tvinga dig att leva
om du själv inte vill?

Elias

KAMMIS, KVINNORNA, NORDISKA MUSEET OCH JAG

Elias Markevärn var den som hälsade mig välkommen och visade mig runt på Kammis första gången jag kom dit. Det var en tisdagseftermiddag hösten 1998, och i köket lagades det mat. Elias skulle jag så småningom lära känna bättre och respektera mycket. Han var en stark och kontroversiell profil inom Ny Gemenskap och bor numera i Småland.

Jag hade ett uppdrag från Nordiska museet att skildra hur kvinnor som är hemlösa lever i vardagen. Det var ett svårt uppdrag men jag var då en rätt så erfaren folklivsforskare, som visste att gott om tid, socialt engagemang och lyhördhet är viktigt för att förstå något av andra människors vardag hur olik den än kan vara ens egen.

Ett tidigare uppdrag hade fört mig in på fängelset Storboda norr om Stockholm och där hade jag fått gå fritt på dagtid bland ”tjyvarna”, de flesta var småtjyvar och hemlösa när de inte var intagna. Under våren nu 1998 hade jag varit en natt i veckan på Stadsmissionens natthärbärge för kvinnor, Nattis. Det låg då i Stadsgården i delar av Saltsjöbanans gamla järnvägsstation i Katarinaberget. Sent på nätterna hade jag sovit några timmar på en soffa i allrummet men kvällar och morgnar pratade jag med kvinnorna och lyssnade. Att jag kom från Nordiska museet var speciellt, uppdraget var mycket mer än ett journalistiskt reportage. Nu handlade det om att en kvinnlig tillvaro i Sverige, som få kände till, skulle dokumenteras. Flera av de kvinnor som jag senare skulle träffa på Kammis, på Socialtjänstens Hvilan och Västan och ute på stan mötte jag första gången på Nattis.

Kammis på Kammakargatan mitt i city kom jag stadigt tillbaka till i många år på grund av sin atmosfär av alla människors lika värde och sin materiella anspråkslöshet. Jag tyckte mycket om det. Under flera år hade jag också förtroendet att sitta i Kammis styrelse.

Som jag minns det var Kammis öppet på söndags- och tisdagskvällar. Mest folk kom på söndagskvällarna och då serverades lagad, varm och oftast mycket god husmanskost, och efter det underhållning. Verksamheten bedrevs sedan länge av frivilliga krafter med inslag av praktikanter från Svenska kyrkan, och man levde ganska bra upp till mantrat att inte skilja på ”den som är gäst och den som är värd”. Även om ambitionen fanns kvar ändrades det naturligtvis när organisationen gjordes om några år senare och Kammis fick möjlighet att ha anställd personal. Hade inte det skett hade nog inte Ny Gemenskap överlevt till idag.

Under perioder gick det att sova på Kammis under fredagsnätter kalla vintermånader. Då fylldes golvet i stora matsalen av utlagda madrasser. En av dem som höll i Kammis fredagsnätter var ”Lilla Peter”, Peter Liljestrand, som gick bort härom året.

En av ”mina” kvinnor berättade hur hon och hennes kille skapade ett bo åt sig under några bord och med filtar som skydd. Visst fanns det bekvämare natthärbärgen, men för par fanns bara ett fåtal platser i Stockholm. Hemlösa par som ville sova ihop på nätterna var hänvisade till bilar, källare, vindar och så vidare.

På sommaren sov många i tält i skogen. Boken jag skrev, *Mellan ilska och hopp – om hemlöshet, droger och kvinnor*, Carlsson Bokförlag 2003, har berättelser om hur paren ordnade för sig i källare, bilar med mera.

Anette Rosengren

Till Kammiss på dagarna kom också udda pensionärer. De kom för mat, underhållning och lite sällskap, men de var kanske inte direkt utan bostad. Kammiss var mer präglad av människor som sov i källare, på vindar, i trappuppgångar, i bilar, i kulvertar, ja på alla möjliga ställen. En del ville duscha och få rena kläder, eller varmare kläder, och om möjligt en sovsäck eller en filt, få möta vänlighet och kamratskap, råd och ibland en tablett mot huvudvärk. Kammiss var ett mycket manligt ställe, och kvinnorna kom oftast tillsammans med män. Många kvinnor jag träffade på Nattis, Hvilan, Klaragården och i småindustriområdet Lugnet (nuvarande Hammarby sjöstad) gick sällan hit och ansåg att stället var deprimerande med sina slitna lokaler.

Maten lagades i stora byttor och i en stor ugn i det lilla köket och serverades över en lucka i dörren. Köket var inrett som ett storkök, men slitet. Allt materiellt var second hand. Maten var husmanskost och den var mycket god. Kaffe fanns alltid. Efter maten satt många och vilade, en del sov. Det lilla rökrummet var alltid fullt av folk och rök. Ibland blev det bråk, men oftast lugnade det ner sig efter att någon eller några sagt ifrån. När det var varmt ute användes gården.

Kammiss var allas ställe. De som kom var välkomna att vara med och laga mat, duka, diska, städa, hålla ordning på skänkta kläder och dela ut kläder. Flera av kvinnorna jag lärde känna under de här åren arbetstränade på Kammiss eller kände sig bara hemma. De kunde till exempel ta en trasa och torka av borden, som man gör i ett hem.

Många kvinnor var konstnärligt begåvade och Kammiss hade också en konstgrupp, som fortfarande finns kvar. Stadsmissionens Klaragården för kvinnor har haft både konstgrupp och skrivargrupp.

Under de år som jag följde hemlösa kvinnor i Stockholm blev ett sjuttioalv kvinnor namn och ansikten för mig. Alla hade hemlösheten kopplad med drog- och alkoholberoende och/eller svåra psykiska problem. I dag vet vi att många hemlösa i Sverige har egentligen ingen social problematik, de lyckas bara inte komma in på bostadsmarknaden så som den ser ut i dag. En del av kvinnorna hade jag tät och nära kontakt med i många år, andra träffade jag mer sporadiskt. Det har till slut gott bra för många, men andra dog i sjukdomar eller överdoser.

Jag hade inga reglerade arbetstider, vilket jag anser är en förutsättning för den här typen av arbete. Oftast skrev jag utförliga minnesanteckningar på 10-15 sidor på kvällen eller på dagen efter att jag varit någonstans. Det blev totalt långt mycket mer än vad som finns i boken *Mellan ilska och hopp*. Allt finns i Nordiska museets arkiv och hela materialet blev hemligstämplat i 80 år. I boken har kvinnorna fiktiva namn. Det var inte min första bok, men är en av flera böcker om att leva på samhällets skuggsida.

På ungefär samma sätt som med de hemlösa, har jag följt kampen för att överleva i vardagen och för att få skydd, bland människor på flykt. Ramen har varit Sverige, Grekland och inom EU generellt.

Hösten 2017 gav jag ut en bok om dessa erfarenheter: *Röster från Aten och Samos. Greker om sitt land, EU och människor på flykt*. Carlssons bokförlag

Läs gärna också min blogg *Vårt Europa*, som nås på

www.annette-rosengren.se.

Anette Rosengren

HÄR FÖLJER NÅGRA KORTA UTDRAG UR NÅGRA ANTECKNINGAR OM KAMMIS

Ur första besöket, som var tisdagskvällen den 13 oktober 1998.

En kväll med trettio-fyrtio personer. Ovanligt lite, sa Elias och Svenne, som lagat maten. På söndagarna brukar det vara som mest, ibland uppåt hundra personer. Då är det bra mat och underhållning. Sex-sju i kväll var kvinnor – Yvonne, Marianne H, Linnéa, Barbro, Ingmarie ocn en eller två till. De flesta känner jag från Nattis. Männen var i varierande skick, några såg väldigt nergångna ut. En äldre man med långt grått skägg, lång grå rock, texten Jesus på bröstet kom med en påse avokado och morötter, som han tigt ihop på Hötorget. Flera var finländare.

Ur söndagskvällen den 18 oktober.

Uno berättar, att vi försöker att inte skilja på folk som missbrukare och andra utan att man ser till andra förutsättningar.

Gästerna strömmar in. Jag ser Marianne H flaxa omkring med yviga gester, hon måste vara påtänd. Och jag ser Yvonne och Linnéa. Mariannes och Yvannes killar är också här. Johnny kommer och sätter sig vid bordet nära köksöppningen där jag står och hänger. Han visar med handen att jag är välkommen att sätta mig bredvid honom. I tisdags berättade han hur han praktiskt skulle ordna för sig med madrasser och sovsäckar inför en natt på en vind i innerstan. Jag hade berättat varför jag var där. Han har inte ätit på hela dagen, undrar vad det är för mat och blir irriterad när jag inte vet och bara säger att det är mycket gott. Det var inte det jag frågade om, fräser han.

Det bildas en lång kö när maten strax ska serveras i köksöppningen. Här står Jonny, Marianne och Yvonne. Uno samlar till sång, och de som inte kan texten kan läsa den från ett plakat på väggen. ”Glädjens herre var en gäst vid vårt bord i dag. Gör vår måltid till en fest efter ditt behag. För de gåvor som du ger tackar vi dig nu ...” Folk äter och köar för påfyllning, en mustig gryta på korv, grönsaker, vitlök och kryddor lagad av Bertil. Innan har Elias gått runt och samlat in 10 kr av dem som kan betala.

Barbro har kommit med kassar, som hon ställer ifrån sig, klädd i svart snäv kjol med ljusa, tunna strumpklädda ben i pumps, över kjolen samma klargröna bylsiga jacka som i tisdags, på huvudet en svart skärmmössa över det svarta håret.

Jag står så att matkön passerar nära mig, och tar tag i Marianne. Jag såg dig utanför Frälsis på S:t Eriksgatan i fredags, jag gick förbi på andra sidan gatan, säger jag, och hon ler lite tveksamt. Yvonne passerar och morsar som på en kompis. Linnéa passerar, och jag rör vid henne och säger hej, varpå hon morsar lite tveksamt tillbaka, som om hon inte vill bli störd av mig och mina frågor ikväll. En stor kraftig kvinna med stora bröst, dubbelhaka och rött hår passerar, senare hör jag någon kalla henne Viola. (Viola blir sedan en av kvinnorna jag följer i många år). På håll känner jag igen Märta och Susanne från Nattis, och en lång välväxt mörk kvinna, som kan vara Britt-Maries väninna Jannike.

Märta fångar jag upp senare på kvällen. Vagt känner hon igen mig från Nattis. Förra gången jag träffade Märta berättade hon om sin glädje i karlar. Nu säger hon att hon egentligen alltid har levt genom karlar. Jag har funnits till genom dem, säger hon. Nu har hon igen bott hos en karl. Han är en blandning av psykopat och mentalskötare, och slog ut en frammand på henne. Han har kastat ut henne, och när hon ringer har han telefonsvararen på. Vi vet båda att vi måste ifrån varandra, säger hon. I sommar har hon hållit till mycket i Blackeberg eftersom hon tycker om att hålla på med form och konst. Hon hade en lägenhet i

Abrahamsberg, som hon blev vräkt från förra hösten. På sista tiden har hon varit en hel del på Klaragården. Där är det bara kvinnor och det tycker hon om. Och så har det varit mycket ... och hon gör en halsande gest. Som förra gången pratar hon på, som ett vattenfall och delvis i drömmar.

I kväll är första gången på Ny Gemenskap. Hon pekar på Susanne, säger att hon tog med mig hit och tillägger att Susanne är här med sin kille. (Märta dör senare i en överdos. Jag förknippar henne med blomman Malva, som hon en kväll våren 1998 bar med sig in på Nattis.)

När maten är äten och disken förd till köket kommer Kaya Åhlander med gitarr. Hon är en liten rund kvinna med svart lockigt hår och stor generös utstrålning. Repertoaren är visor, som

Kaya Åhlander

hon sjunger med stark stämma. Kaya kommer till Kammis en gång om året. Nu sjunger hon Tove Janssons "Höstvisa", Mikis Theodorakis "En sång om frihet", något irländskt, en visa på samiska och mycket, mycket annat.

Vi är kanske sjuttiofem personer som sitter och lyssnar i salen som är upplyst bara av de tända ljusen på borden. Inget sorl, alla lyssnar och har vänt stolarna och sitter med ansiktet mot Kaya. Linnéa och Yvonne sitter bredvid varandra, och mittemot över bordet vänd mot artisten Jannike, Britt-Maries väninna. Ingmarie sitter längre bort vid ett bord och stickar. Den kraftiga Viola sitter för sig själv. Självt står jag långt bak med översikt över salen. Jag ser Svennes rygg. Barbro, Märta och Susanne har gått. Lille Peter sitter långt fram. Vid ett bord sitter Bengt och Svante.

I ett mellanrum mellan två visor kommer en kille ut från köket, och en annan ropar till honom och frågar om frisyren är till belåtenhet. Det kommer fniss från publiken, alla vet att frisören brukar klippa mycket kort. Frisören är en av gästerna och sitter vid samma bord som Bengt. Den nyklippte är kort och avsiktligt ojämnt klippt och blir generad över uppmärksamheten.

En äldre sliten, tjock, liten kvinna i väl använd lodenrock, gummistövlar på fötterna och kortklippt rakt grått hår kommer in och slår sig ner vid ett bord mitt i salen. Ögonen far runt, hon reser sig tyst och hämtar till sig ett fat halvätet med mat, och börjar äta. Några stirrar och fnissar, och plötsligt ryter Yvonne högt:

-Det är inget att stirra på. Begriper ni inte att hon är hungrig. Yvonne och några till slinker ut. Något är på gång. Efter en stund kommer de tyst och stilla tillbaka.

Kaya sjunger vidare, och i tystnaden mellan två visor säger Yvonne:

-Du kanske tycker det är varmt här, vi kan öppna om du vill. Kaya tackar för omtanken och säger att blir det kallt kan hon inte sjunga. Jag måste tänka på instrumentet, säger hon småskrattande och sveper sin svarta scarf tätare kring halsen. Yvonne tystnar och Kaya sjunger vidare.

I pausen mellan två visor går Linnéa fram till Kaya och räcker henne en kedja med en amulett, som hon själv har haft kring halsen. Med tydlig och säker röst säger hon att din sång går rätt in i hjärtat och därför ska du ha den här. Gesten är enkel och samtidigt magnifik. Sedan går Linnéa tillbaka till sin plats bredvid Yvonne.

Anette Rosengren

OVE BERÄTTAR

Jag heter Ove Engström, tidigare diakon i Immanuelskyrkan, nu pensionär. Då jag blev kristen sökte jag efter gemenskap och leddes till Ny Gemenskap 1972 på hösten. Lokalerna, en f.d. polisstation låg då på Kammakargatan centralt i Stockholm och verksamheten vilade på kristen grund. Där mötte jag en gemenskap av människor med olika bakgrund. Ensamma i storstaden, utsatta och hemlösa, några med finsk bakgrund. Alla var välkomna, enda kravet var, inte dricka alkohol i lokalerna. Här kände jag mig hemma och blev snart aktiv i en grupp. Inga anställda på den tiden, utan vi var några team som delade på ansvaret var tredje söndag, för värdskap, mat och program. Man sa då att hit kom, det ”gubbar” men också ”gummor”, för att få värme, mat och gemenskap. Många stora personligheter mötte jag där och lärde känna.

Ove Engström

När sedan ”ädel reformen” infördes på nittitalet och man lade ner institutioner, märkte vi att en ny grupp av människor, med olika diagnoser, hittade till Ny Gemenskap. Då krävdes det mer av oss frivilliga, än på sjuttioalet, då vi satt ner och pratade och lyssnade på ”gubbarna”. Samhället förändrades och de som sedan blev anställda på Ny Gemenskap, hade både kunskap och den erfarenhet som behövdes.

På söndagarna kom mycket folk till ”Kammis”, det serverades mat och kaffe, sedan program, ibland musik, eller någon visade bilder. När kvällen närmade sig slutet hade vi en avslutning och satte oss, som ville vara med, i en ring och tände ett ljus som vi placerade i mitten på golvet. Sedan tog vi varandras händer och bad ”Fader vår” tillsammans. Ljuset fick gå runt till var och en. Så avslutade vi alltid med att sjunga psalmen ”Bred dina vida vingar över oss”. Det blev ett fint slut på en dag, som kunde vara ganska stökig ibland

1997 på hösten startade vi en konstgrupp på ”Kammis” och det visade sig att flera var konstitresserade och vi fick en fin lokal att arbeta i en trappa upp i huset. En duktig konstnär, Sinikka ledde oss in i skapandet. Vi arbetade mest med akvarell. Ibland besökte gruppen, som kunde bestå av ett tiotal personer någon utställning för att få inspiration. Vid våravslutningen ordnades vernissage i stora matsalen på Kammis. Då ställde vi ut vad var och en hade åstadkommit under året och vi fick, om vi ville, själva säga några ord om våra tavlor som hängde på väggarna. Jag hade glädjen och förmånen att hålla ihop konstgruppen i tolv år och jag vill passa på att tacka Anna och Miranda m.fl. i personalen som stöttade oss så fint. Efter Sinikka kunde Niina ta över ansvaret, som fortsätter på Västberga och som i år 2018 har varit verksam i 21 år.

Sinikka berättar på en vernissage

Ny Gemenskap betyder mycket för mig. Där fick jag en uppgift och min församling. Immanuelskyrkan har ett gott samarbete med N.G. bl.a. när vi i kyrkan varje år ordnar för ”Jul i gemenskap”. Jag är övertygad om att Ny Gemenskap kommer att ha en viktig roll i samhället, för lång tid framöver.

Ove Engström

MATTIAS BERÄTTAR

Allt började sommaren 2008. Jag jobbade som kundansvarig på ett it-bolag men kände en viss tomhet. Jag ville göra mer. Känna att jag gör nytta. Kom på att jag skulle bli volontär men visste inte med vad. Bläddrade genom annonserna på Volontärbyråns hemsida och funderade på än det ena och än det andra volontäruppdraget. En liten annons väckte särskilt mitt intresse och jag återkom till den flera gånger. Ny Gemenskaps. Jag gillade tonen i annonsen.

Mattias Lidström

Till slut bestämde jag mig för att det var just hos Ny Gemenskap jag ville vara volontär hos. Jag anmälde mig till en informationsträff för nya volontärer som Miranda höll i. Som jag minns det var det en varm sensommardag men minnet är bedrägligt ibland. Då var det fortfarande Kammakargatan som gällde. Det var som att komma till en helt ny värld att stiga in genom porten till gården. En smått hissnande upplevelse. När vi var på väg ut från gården efter träffen ropade Elias efter oss: "Jasså, ni är gäster i verkligheten?!" Istället för att låta det bero och gå iväg vände jag om och gick tillbaka till Elias och sade något i stil med: "Ja och jag tyckte det var så trevligt att jag kanske kommer tillbaka". Det gjorde jag också. Först som volontär i några år. En tid med mycket skratt men också allvar och hjärtslitande möten.

Efter några fick jag förfrågan om att sitta med i styrelsen. Jag var tveksam. Dels hade jag aldrig suttit i en styrelse, dels hade jag nog med möten i mitt arbetsliv. Jag pratade med andra volontärer, personal och besökare innan jag bestämde mig för att tacka ja. Sedan följde fyra lärorika år i styrelsen. Jag var dessutom kassör vilket kändes nästan otäckt ansvarsfullt men jag hade gott stöd i det arbetet.

När jag flyttade från Stockholmsområdet lämnade jag styrelsen och besöken till NG har varit alltför få, men människorna och verksamheten kommer alltid finnas i mitt hjärta. Vem vet - jag kanske kommer på besök någon dag eller två.

Mattias Lidström

NÅGONSTANS ATT BO – MEN VAR ÄR HEMMA?

Jag har tre ställen som betyder mycket för mig och får mig att känna mig hemma. Sjövik förstås där jag är skriven och folkbokförd, men också sommarstugan Hedsjön utanför Ockelbo och rum 214 i Commodore Hotel, Gaza, Palestina. På dessa tre ställen, har jag inrutat mitt liv så pass, att jag har sommar och vinterkläder, hygienartiklar, mediciner, böcker och kontorsutrustning.

Mina år på Ny Gemenskap, gav mig den nakna och obarmhärtiga sanningen, tillsammans med människor som inte hade någonstans att bo, men ändå kände sig lite hemma på Kammakargatan 36.

Jag hade tidigare arbetat med flyktingar som på grund av krig i hemlandet tvingats överge sina hem, och förtvivlat söker sig till nya platser för sin överlevnad, och för behovet av trygghet.

När jag såg programmet om Gatans Röster, kände jag igen några personer som också var på Kammis på min tid, men erinrade mig också de som gått ur tiden.

När jag tänker på alla de fina personer som, med eller utan bostad, delade sina liv, umbäranden och glädje med oss på Kammis, fylls jag av både glädje och sorg, men också med tacksamhet över kunskap och viktig livserfarenhet. Min själ fick sig ett sår, men har lämnat ett ärr som jag vårdar omsorgsfullt.

Jag gläds åt att verksamheten lever vidare och kan erbjuda en plats vid ett bord, mänsklig närhet och en kopp kaffe tillsammans med andra, innan det är dags att ge sig ut i nattmörkret, sökande en plats att sova, helst under tak med lite värme. Ny Gemenskap är också Min Gemenskap.

Kjell Ljungh

Kjell Ljungh Platschef Kammis 1998-2003

HEINZ BERÄTTAR

Heinz är ur-Stockholmaren som föddes på Södermalm på Södra BB för 77 år sedan. Hela Heinz släkt är från Stockholm så han vet inte hur det fungerar på landet, trots att han var i Dalarna redan i sin barndom och jobbade i skogen.

Heinz kom med i Ny Gemenskap i början av 1970-talet, när man ordnade övernattnings för hemlösa på fredagskvällarna på församlingshemmet i Katarina församling på Södermalm, säger Heinz. Man la ut madrasser på golv så att man kunde gå in och sova när det regnade och var ruggigt ute. Samma höst började öppethus verksamheten på Blekingegatan, säger Heinz. Heinz bodde själv på just Blekingegatan på den tiden och jobbade som fastighetsskötare. Dessutom jobbade han på kamratföreningen Öppna Dörren som ungdomsinstruktör. Öppna Dörren är också en verksamhet som finns kvar ännu idag och det är i deras ganska trånga lokaler på Kungsholmen Paradoxens skribent träffar Heinz. Några år senare, när Ny Gemenskap fick sin lokal på Kammakargatan brukade Heinz gå där och träffade flera kamrater från sin egen barndom när han var barn på det kända barnhemmet Skå med läkaren Skå-Gustav.

En dag slog Heinz upp en tidning där man listade Sveriges 50 farligaste brottslingar. Till sin förvåning såg Heinz att han kände 25 av dem. Han växte upp med dem. Egentligen tyckte han de var sympatiska. Det var svårt att tänka sig att de var kriminella och farliga, eller svårt att förstå hur omvärlden såg på dem, och kanske på honom själv också.

Heinz växte upp bland kvinnor, berättar han. Föräldrarna skilde sig tidigt och när Heinz mamma blev sjuk i TBC ansågs hon inte klara att fortsätta sköta sina två söner. Heinz var först på Nyboda hemmet där han fick vänta tills han placerades på barnhemmet Trollbo i Dalarna i Svedjebacken. På barnhemmet fick han en yxa och fick arbeta i skogen.

Heinz gick bara två och ett halvt år i skolan men vill poängtera att han både kan läsa och skriva. Han kom i konflikt med skolan och fick polisen på sig, och gick aldrig tillbaka. Han saknar skolgången för han lärde sig aldrig hur folk i allmänhet tänker.

På den tiden hette det inte hjälpa utan samarbete. Alla verkstäder i Stockholm var öppna och man kunde enkelt gå in och lära sig hur man arbetar där. Heinz började jobba och försörja sig när han var 14 år. När han blev pensionär för några år sedan frågade han sig hur det kunde bli så låg pension efter så många år i arbetslivet.

Sista 20 yrkesverksamma åren var Heinz smed på Stockholms Konst- och Byggnadssmide. Han har varit på många tak och jobbat på främst kyrkor och kulturbyggnader. Heinz har gjort den stiliga skylten som hänger utanför Öppna Dörren på bilden till höger.

-Det finns en okunskap idag om att varje människa är unik. Vi måste faktiskt förstå varandra, säger Heinz. Han levde flera år på gatan och har försökt lära sig gatans kultur. Även där finns egna lagar och förordningar om hur man ska vara. De kan vara hårdare än i övriga samhället. –Men det finns inte något som heter att “ge upp”. Man måste leva ändå. Min mamma sa “Säg aldrig aldrig för allting finns”

-Det är förskräckligt att man i ett så kallt land som Sverige, infört en sådan bostadsmarknad som gör att så många ställs utanför, säger Heinz.

Jane Hamrin

Heinz Siwerth

LENA BERÄTTAR

Jag kom till Ny Gemenskap hösten 1982 för att göra diakonala året inom Svenska kyrkan. Jag blev tillsammans med Elisabeth och Anki det årets ettåringar. Jag blev kvar som volontär under större delen av åttiotalet. Jag är sedan dess kvar som föreningsrevisor. Från början var revisionen inte så omfattande, en gång träffades jag och kassören på perrongen vid Rågsveds tunnelbana. Där genomförde vi revisionen. Ny Gemenskap växte och pärmarna med det. Revisionsbyråer har kommit och gått, jag är kvar.

Erfarenheten från ettåringsåret på Ny Gemenskap har gett mig oändligt mycket i mitt arbete som socialarbetare i staden och sedan som diakon.

Som diakon har jag fått möjlighet att bygga upp en mötesplats, Kornet, i Hökarängen, Svenska Kyrkan Farsta församling. Jag har haft Ny Gemenskap som förebild och det var till Ny Gemenskap jag tog med projektgruppen innan vi startade.

Framtiden för Ny Gemenskap tror jag ligger i den stora bredden av olika verksamheter..

Jag vill utmana församlingarna i Svenska kyrkan att bygga mötesplatser i Ny Gemenskaps anda.

Lena Ljungström, Diakon Svenska kyrkan Farsta

Lena Ljungström

Psalm 790

*Ge kyrkan kraft att höras bland stadens många ljud, där många gudar vördas men få dock anar Gud.
Ge kyrkan kraft att vara för stadens folk ett hem, i handling uppenbara Guds närvaro bland dem.*

*Ge kyrkan kraft att lyssna till stadens många rop, De rop som aldrig tystnar i längtan efter bot.
Ge kyrkan kraft att tala för dem vars röst ej hörs. Guds kraft sker i det svaga, i hjärtan som berörs.*

*Ge kyrkan kraft att våga bli svag för Kristi skull och ständigt, ständigt tåga i Kristi efterfölj.
Ge kyrkan kraft att lida när kampens smärta krävs och aldrig någonsin tåga när sanningen förkvävs*

*Ge kyrkan kraft att sjunga i staden en ny sång med språk som kan förkunna bland asfalt och betong,
att mitt i utsattheten finns det ett rum av ro, att mitt bland stadens gator ett frö av tro kan gro.*

UPPBROTT FRÅN "KAMMIS" 2012

Så blev det till sist påtvingat nödvändigt av juridiska skäl - i form av hur hyreskontraktet var skrivet med hyresvärden - att efter fyra årtionden med stor smärta lämna Kammis. Stockholms Stad ansträngde sig mycket för att hitta en lösning och det som erbjöds vår förening var att bli hyresgäst i Västberga gård som stått tom ett tag. Efter intensiva diskussioner i föreningen accepterade vi och fredagen den 28 september 2012 hade vi sista öppen hus på Kammis. Efter stängningen vandrade vi nerför Kammakargatan och in på Adolf Fredriks kyrkogård för en avskedsceremoni i ett lätt strilregn. Kantorn Per-Ove Larsson spelade "Bred Dina Vida vingar" på kyrkans klockspel och vi sjöng alla med. Och sedan var det slut.

Uno S.

III.b – JULFIRANDE ALTERNATIV JUL FIRAR 50 ÅR 2018

Ny Gemenskap startade julen 1968-1969. Under åren 1971-1982 firades Alternativ Jul på Allhelgonasalen på Södermalm med ett mycket stort antal besökare.

Men när A-salen såldes, så flyttades julfirandet 1983 till Ny Gemenskaps egen lokal på Kammakargatan 36 och fortsatte år efter till dess att det under julen 2006 blev det alldeles för trångt på ”Kammis” så besökare fick stå i kö på gatan. Därför gjorde vi en överenskommelse med Immanuelskyrkan och andra aktörer att tillsammans skapa julfirandet 2007 som ”Jul i gemenskap”. (Se mer nedan).

Red

JUL I GEMENSKAP

Mer plats för gäster och värdfolk; det har varit strävan sedan Jul i gemenskap drog igång 2007. Jul i gemenskap öppnar för ett värdigt helgfirande dit alla är välkomna. Helgerna brukar gästas av omkring 500 personer varje kväll och cirka 400 volontärer brukar vara aktiva i arrangemanget.

Den största vinsten med ett gemensamt arrangemang är att fler kommit med också i andra aktiviteter under resten av året. Det finns kyrkor som varit med i Jul i gemenskap som öppnat upp och bjuder på lunch på helt vanliga lördagar. I andra fall har man gått med i samarbeten omkring kaféer eller Vinternatt som huvudsakligen erbjuder övernattnings för EU-medborgare.

Det innebär en stor vinst också att volontärer finner lokala utmaningar och välkomnas att ta stort ansvar.

Genom åren har många saker förbättrats. Vi kan idag låta fler volontärer komma med eftersom vi har en organisation som fungerar för detta. Under några år har vi dessutom haft med professionella kockar som utvecklat kontakter med sponsorer och upplägg av julmat.

Men, det som gjort julfirandet så lyckat och som gör att vi klarar det oavsett vilka som är med är vårt tema: Värdigt julfirande där alla är välkomna!

Jul i Gemenskap år 2018 firas för tolfte gången. Allt börjar med ett , numera bortgången, initiativ till samtal från Ny Gemenskaps Sten Hurtig och Immanuelskyrkans Lotta Thordsson, och efter det hakade allt fler tidigt på och såg möjligheterna. Den första julen då jag och kollegan Maria Håkansson tillsammans med volontären Berra var på plats nästan dygnet runt 23-27/12 till senare års välsmorda organisation, som inte bara avlastar de som har huvudansvar utan också hjälper fler att känna sig delaktiga. Speciella minnen passerar och det är lätt att komma ihåg en annandag då showbandet Fantastic Four fick hela lokalen att börja dansa, med ett par Frälsis-officerare längst fram i det böljande ringdanståget.

Jul utlysningen år 2018

Men mest minns jag ansikten. De som mött oss i slutet av kvällarna, volontärer som känt att nu fick jag en erfarenhet som förändrar mitt liv. Eller den där kvinnan som deltog som gäst och strålande berättade hur hon under julafton fick känna sig som en prinsessa, att andra tog hand om bagage och ytterkläder, att en bordsvärd tog hand om allt vid serveringen och gång på gång vände sig till henne och var intresserad av att prata och höra om det gick att hjälpa till.

Om jag känner någon stolthet över mitt engagemang i Jul i Gemenskap handlar det om att ha medverkat till att det inte hänger på någon enskild. Vi har funnit samarbetsformer och metoder som gör att vem som helst kan vara ansvarig, vem som helst kan känna sig välkommen att delta

Utdrag från Paradoxen 2015 Magnus Helmner

GEMENSAMT LUCIATÅG

Under många år träffades ett gäng Ny Gemenskapare mycket tidigt på Luciamorgon 13/12 på ett ungarshotell på söder. En av de första gångerna vi lussade var på härbärgets Tjappan på söder, som bestod av baracker med stora sovsalar, som hade draperier mellan sängarna. Sen lussade vi på ungarshotellen Monumentet och Pelikan. Vi gick då runt i hela huset och sjöng och bjöd på kaffe och lussekatter och knackade dörr och många öppnade sina dörrar och vi gick in och lussade i deras rum. Detta var mycket uppskattat och många ville få sitt rum upplyst av luciatåget och att vi var väntade år efter år. Men sen fick ungarshotellen nya rutiner, så vi fick inte längre gå runt i huset, så därför slutade vi med den traditionen.

På den söndag som är närmast Luciadagen, har vi under årtionden haft vårt egna luciatåg, först på Kammis och sen på Västberga Gård. Vi laddar upp med lussesärkar, glitter, strutar, lussekronor och tomtkläder. Alla som kommer den aktuella dagen blir tillfrågade om de vill vara med i lussetåget. Lucian brukar ofta bli någon som aldrig varit lucia under sitt hela sitt liv. Det blir alltid ett stämningsfullt luciatåg.

*Steffi berättar i Paradoxen 2017
-Jag har varit med 2-3 ggr i Ny Gemenskaps lucia tåg varav varit lucia två gånger. Vem som blir vad i tåget är inte viktigt, däremot att alla blir nöjda och tacksamma.*

Det är mycket trevligt och mysigt ordnat varje gång och det känns varmt och gemytligt. Vi älskar att glädja alla gäster och oss själva med olika evenemang så alla har hopp och ett leende på läpparna så att besökarna, och en del av oss själva, slipper fira adventstid och julen utomhus i kyla och ensamhet. Det bjuds givetvis på kaffe, te, pepparkakor och lussebullar och en massa kramar. Men gemenskapen är viktigast.

GEMENSAMT JULSPEL

På julafton har vi haft ett liknande koncept för vårt julspel sen 1981. De första 25 åren på vår egna lokal på Kammakargatan och de senaste 10 åren under "Jul i Gemenskap" i Immanuelskyrkan. Uppsättningen av kläder och rekvisita har byggts på genom åren. "Skådisarna" rekryteras från de som kommit till julafton firandet. En del har varit med tidigare, medan andra är med för första gången. Det är en stor utmaning varje gång att genomföra julspelet, men år efter år gör vi tillsammans den gamla julberättelsen levande igen.

Steffi berättar vidare i Paradoxen 2017 -Förra året var jag med i Ny Gemenskaps julspel på julafton och det var en rolig upplevelse och kändes bra. Det var första gången jag spelade någon form av teater och jag var herde och det var tack vare de andra i den gruppen och Elisabeth och Uno som ordnade julspelet, som jag vågade det. Berättelsen är ju samma år efter år men vi hade inga givna repliker, bara förslag på vad vi skulle säga. Det blev extra roligt ibland och både publiken och vi i gruppen skrattade gott. Det blev lyckat och jag var så stolt efteråt.

Vi behöver alla varandra här också precis som vi som sjunger i Gatans Röster. Det är mycket viktigt att såna här grejor ordnas åt oss, som inte har något annat och har svårigheter i livet.

Vi är i stort behov av lite nöje och gemenskap på alla sätt och vis, för att inte gå under. Det är med andra ord faktiskt livsviktigt för oss.

Elisabeth Svedin

SONJA ÄLSKAR JULEN

Sonja från Malmberget kom till Stockholm som 18-åring. Sedan hon var liten har hon älskat julen. Sonja blev därför glad när hon hörde att det gick att fira alternativ jul.

-Jag hade så stor släkt i Norrland, bland annat sju mostrar, säger Sonja. (Sonjas mormor födde 16 barn.) Jag fick saker i överflöd trots att mina föräldrar inte var rika. De brukade köpa mat på kredit och betala när Sonjas pappa fick lön så Sonja led samtidigt aldrig någon nöd.

Det var släktingar som skaffade saker till Sonja. Hon brukade fundera på varför hon fick så mycket saker. Fanns det inte något annat? När skulle någon fråga hur hon mårde inuti? Det hör till saken att Sonjas mamma mårde dåligt och att Sonja inte fick det stöd hon behövde. Pappan var mer ansvarstagande.

När Sonja kom till Stockholm undrade hon om alternativ jul kunde vara det hon alltid önskat sig. Det visade sig att det var det. Det var inte bara saker utan sång och musik. Julen på Kammis blev trevlig och det blev julgransplundring som avslutning på julen också. Vi dansade runt granen och lekte alla traditionella jullekar. -Vi hade julgransplundring i mitt hem också, säger Sonja.

-Här i Stockholm var jag en av dem som bar ut granen när vi sjungit färdigt om att ta bort den. Jag var så stolt över det uppdraget. Det var första kontakten med Ny Gemenskap på gamla "Kammis".

På Ny Gemenskap började också folk fråga hur jag mårde. Här frågar man ju hela tiden hur någon mår. Det löste sig, kan man säga på den punkten, säger Sonja. Man brydde sig om varann på ett djupare plan. Man vågade visa sina känslor.

I Ny Gemenskaps lokaler på Kammakargatan fanns lokal för bland annat målning. Sonja fick frågan om hon ville vara med på konsten. När hon började där blev det ännu roligare på Ny Gemenskap. Sonja ville träna sig på att rita människor och hade ritat en naken kvinna. Bilden blev så bra att den sattes upp av en manlig lärare på väggen. Tanken var att man skulle kunna köpa bilder som konstgruppen gjort. Sonja tänkte att karlarna skulle reta henne och tro fel om henne när de såg hennes nakna människobild.

-Vet du vad, sa han. Jag sätter en prick på den så att man ska tro att den redan är såld. Men ingen skrattade åt Sonjas bild och folk kom fram och sa att den var riktigt bra, säger Sonja.

Det var min första öppning så att jag kunde visa mig bättre utåt. Konsten har faktiskt blivit Sonjas liv och räddning. Den betyder att hon i sin situation som hemlös inte sjunker under en viss nivå.

Många undrar om inte Sonja vill flytta hem. Hon hade utsikt över fjället Dundret från sitt fönster, men att man inte kunde prata om känslor, betyder att hon hellre blir kvar..

-Det betyder allt för mig att få vara mig själv och berätta vad jag tänker och känner, säger Sonja.

Jane Hamrin

Sonja Nordgren

HEINTZ BERÄTTAR OM SINA JULAFTNAR

Under många år har Heintz samma tradition på julafton. Först går han på jullunch i Rågsved, som hembygdsföreningen och kyrkan haft i många år. Där träffar han vänner och en del av dem, som inte har någon eget hem eller är mycket ensamma, brukar följa med honom hem och de ser på Kalle Anka tillsammans och har julmysigt. Sen går de till Jul i Gemenskap, liksom de under tidigare år gått till Kammis, och där träffar han många goda vänner, som han inte sett på ett år. Heintz har sen flera gånger medverkat i det gemensamma julspelet. *Elisabeth Svedin*

Heinz Siwerth som Vis Man i Julspelet 2012

III.c – KULTUR

SJÄLEN BEHÖVER OCKSÅ NÄRING – OM NY GEMENSKAPS MÅNGÅRIGA KULTURVERKSAMHET

Alltsedan starten av Ny Gemenskap 1969 har ett kultur och artistframträdandet varit en naturlig del av verksamheten varje söndag och helgdag. Från de första åren på Linnégatan, senare under många år på Kammakargatan och när vi flyttade till Västberga Gård fortsatte vi med detta på söndagar/helgdagar kl. 14-14.45. Det kan vara sång och musik med solister och musikgrupper, men också teater och poesi. Många artister återkommer regelbundet.

En av våra mångåriga artistvänner, Dan Arvefjord, har skrivit om detta Paradoxen 2009:

Jag har alltid upplevt mötet med er på Ny Gemenskap som en högtidsstund i livet, då sång och musik, skapat möten, fyllda med livsnärvaro och ärlighet. Men också möten fyllda av respekt för konstnärskapet och stor kärlek mellan oss som musiker och er som åhörare. Jag känner för egen del att jag kan, som på få ställen i livet, vara mig själv, öppen, sårbar, glad och oförställd. Jag vet att mina medmusikanter känner något likadant. Oavsett våra olika livsöden är det ärliga och mänskliga mötet på Ny Gemenskap, något som gör min livsvandring något lättare, ljusare och mer meningsfull.

Dan Arvefjord och elever från Cirkus Cirkör

En av våra andra artistvänner Thomas Cervin har beskrivit detta i Paradoxen 2014

Det är svårt att finna miljöer där man blir uppskattad för den man är, och att finna människor som vill lyssna och berätta ärligt från sitt liv. Men en sån plats är Ny Gemenskap. Nu har jag privilegiet att ha en uppgift. Jag är nämligen musiker och låtskrivare. Att dela med sig av sin musik är att berätta något, att förmedla ett budskap eller en berättelse som förmedlar igenkänning. Det är livgivande att samlas och tillsammans dela en musikstund. Det som driver mig att dela min musik på Ny Gemenskap är att jag känner mig upplivad av människor som inte anstränger sig för att vara artiga utan där känslan och responsen kommer spontant. Även alla berättelser som jag får lyssna till, korta bitar ur människors liv, ger mig inspiration i mitt liv.

När de tre Kaféerna började i innerstan, och i Vällingby, med öppettider månd-fred kl. 9-12 så har dessa fortsatt denna tradition, med att varje dag ha ett kortare kultur/musik/poesi program kl. 10.30.

Eftersom det är flera musiker som jobbar på kaféerna så sjunger/spelar de ofta själva eller tillsammans med musikvänner från deras stora musikaliska nätverk och med jämna mellanrum framträder dessutom mycket kända artister.

Under hösten 2017 bildades projektet ”Gatans kör” av Svt och dokumentären spelades in på Kafé Norrmalm/ Korskyrkan under 6 veckor. Det avslutades med en superhärlig konsert i Filadelfiakyrkan tillsammans med 3 andra körer. Efter att TV-programmet var avslutat fortsatte kören under det nya namnet ”Gatans Röster” i Ny Gemenskaps regi och 10/12 2018 släppte körens sin första CD skiva.

Detta har varit extra trevligt för oss i Ny Gemenskap, för det följer en tidigare tradition, då intresserade Ny Gemenskapare medverkade i en kör som bildades för att sjunga på våra 5 ”Musikfester för hemlösa” under åren 2000-2004. På dessa musikfester medverkade dessutom ”våra” artister som genom åren sjungit på Ny Gemenskap. För att alla skulle kunna komma till konserten så fick de som kunde betala för biljetten, och de hemlösa och hade dålig ekonomi fick fribiljetter.

Elisabeth Svedin

ELISABETH BERÄTTAR OM NY GEMENSKAPS TEXTILGRUPPER

Under flera perioder i Ny Gemenskaps historia har vi haft olika textilgrupper och det har alltid glatt mig, eftersom jag är arbetsterapeut, och vet hur viktigt det är att skapa kreativt tillsammans.

Från mitten av 1990-talet och fram till 2006 var en grupp "textiltanter" verksamma på Kammiss. De var alla var mellan 70-90 år ledda av den legendariska Elsa-Agda. Under flera år hade hon sin vävstol i hörnet av stora salen och de satt med sina handarbeten mitt i verksamheten. Elsa Agda kände att hon var en "Stabiliserande faktor" speciellt för oroliga besökare på lokalen.

Så småningom blev det för trångt att ha vävstolen kvar och Elsa Agda, Karin m.fl. fortsatte textilgruppen en trappa upp. De fortsatte att lappa och laga trasiga kläder och sydde i knappar som besökare kom med eller från vårt klädförråd. De virkade lapptäcken till Röda Korset, och stickade mössor åt de hemlösa.

De var verkligen värdefulla och uthålliga, men de blev allt äldre och föll bort den ena efter den andra och 2006 fanns det ingen grupp kvar.

Elsa Agda Backman

Några år senare, 2010 startade Eva Nilsson en ny textilgrupp med liknande koncept en trappa upp på Kammiss. I Paradoxen 2011 skriver Eva

Eva Nilsson

Varje fredag sitter vi ett gäng en trappa upp i rummet, som vi delar med konstgruppen. Det är glädjande nog nästan lika många damer/herrar som deltar. Vi syr, stickar, virkar lagar trasiga kläder, både till vårt klädförråd och till oss själva. Jag märker hur uppskattad min syjunta är, det är skönt att komma ifrån den ibland ganska röriga och stimmiga miljön i matsalen för att i lugn och

ro få jobba fritt med valfritt material, fika när man har lust, prata om stort och smått, lära känna varandra bättre. Att hantverk har en läkande och terapeutisk effekt, och att växa och bli stärkt i sitt självförtroende i takt med nya kunskaper har alltid varit min övertygelse.

Eva Nilsson

När Kammiss stängde 2012 och flyttade till Västberga, så fortsatte Eva sin textilverkstad i en annan lokal längre upp på samma gata och hade en mycket uppskattad verksamhet några år tills de inte kunde stanna längre i den lokalen.

Efter flytten från Kammiss startade Kafé Norrmalm 2016, en textilverkstad i form av en ekonomisk förening med social inriktning kallad "City Soulidity" (Se mer på sid 45).

TEXTILGRUPPEN PÅ VÄSTBERGA

När jag och Ingegerd gick i pension kunde vi starta en textilgrupp på Västberga våren 2018. Vi har samma koncept som textilgrupperna på Kammiss, dels handarbeten, dels att lappa, laga och sy i knappar. De som kan mer av en viss teknik lär ut till de andra och vi har fått lära oss mycket nytt.

Vi fick extra skjuts att komma igång och köpa in garner, symaskin och annat material för att vi kunde använda Eldsjälpengar som jag och maken Uno fick. Därför har vi också kunnat betala entré avgifterna så att textilgruppen har kunnat gå till textilmässan i Älvsjö både i våras och i höstas för att samla ny inspiration. En av våra äldre damer sa "Jag är så lycklig, detta är som julafton, jag har alltid velat gå till textilmässan men aldrig haft råd".

En av våra damer hade under många år virkat babyfiltar/mössor/sockor till barn i U-länder, men

det hade upphört och hon var ledsen för detta. Men eftersom vi känner en kurator som hjälper till med att skaffa kläder och utrustning till nyfödda flyktingbarn i Sverige så har vi nu virkat filtar på Västberga till dem och det känns extra bra att man vet vem som får filtarna.

Elisabeth Svedin

Elisabeth Svedin

NY GEMENSKAPS KONSTGRUPP IGÅNG SEDAN 1997

Ny Gemenskaps konstgrupp startades 1997 på Kammis av Ove Engström, se sid 28 i denna Paradoxen. Så i år har den varit aktiv i 21 år. Fram till 2012 var den förlagd till Kammis, men från 2012 har gruppen fortsatt på Västberga Gård. Under alla år har den haft samma koncept med en konstnärlig ledare och någon som mer tagit ansvar för den sociala biten och det praktiska.

Varje vår har konstgruppen haft sin sedvanliga vernissage i början på juni av årets alster. Många av dessa konstnärliga bidrag glädjer oss även långt senare in på hösten och lyser på väggarna och gör oss glada. Som vanligt – vilket är jättetrevligt – så är vernissagen inte bara att titta på de nya upphängda konstverken. Man går runt från konstnär till konstnär och den som gjort tavlan (eller tavlorna – max 3 stycken) berättar om hur konstnären tänkt och vad tavlan föreställer och hur olika minnesbilder kommit till uttryck. Konstgruppens ledare Niina och Björn ska ha ett varmt tack för sina insatser genom att hålla ihop gruppen och inspirera dem när de kontinuerligt träffas och målat på fredagarna.

Red.

VOLONTÄRER BEHÖVS FORTFARANDE

Ny Gemenskap startade som en idérörelse för 50 år sedan. De första ca.30 åren sköttes helt av personer som vi nu kallar volontärer som motiverades av sitt engagemang för att skapa ett mänskligare samhälle, med det viktiga tillägget av 3 diakonala praktikanter från Svenska kyrkan som arbetade på heltid och som stannade ett år i verksamheten (därav vår beteckning ”Ettåringar”).

Under söndagarna hade vi (som framgår av sid 16-17 denna Paradoxen) ett rullande ”volontär” schema så att varje ”team” var ansvarigt var 3:e söndag. Det var en stor fördel att man var verksam i samma grupp och kände varandras väl.

När sedan årtionden senare personal började anställas så sköttes verksamheten och söndagarna alltmer av dessa. Självklart behövs det sedan länge anställda i Ny Gemenskap för att vi ska kunna driva den omfattande verksamhet som nu finns. Men utan frivilliga - och därmed också möjlighet för våra besökare att få bli viktiga medarbetare i vår förening - så förloras chansen att bära en verksamhet som annars av ekonomiska skäl inte skulle kunna bli av.

Det gäller just nu exv. söndagsöppet på Västberga som fått en bra lösning det gångna året 2018 och kunnat drivas genom enskildas volontär initiativ (av Anna och Peter och Elisabeth samt deras volontär medarbetare t.ex. Ragnhild, Ingegärd, Maria, Ann, Ingrid m.fl.). Det är av stor betydelse inte bara för öppet-hållandets skull – viktigt i sig - utan också för själva Ny Gemenskaps andan och identiteten som ju bygger på betydelsen av att ge möjlighet till allas medverkan i en eller annan form. När våra 4 kaféer startade på morgontid måndagar till fredagar så har volontärer också där varit en viktig del av verksamheten.

Med dessa insatser vill vi också uppmuntra alla som är intresserade av Ny Gemenskap att se behovet av och värdet i fortsatta frivillig insatser, inte bara under jular och påskår - viktigt nog - utan under hela det ”vanliga” verksamhetsåret. Det ger också ett starkt bidrag till att behålla och vidareutveckla vad som varit och bör fortsätta att vara det unika med Ny Gemenskap. Kort sagt:

Det finns stort behov av fler volontärer i alla våra verksamheter. Och det gäller under veckodagarna hela året på alla de ställen där Ny Gemenskap är verksam, vid övernattningarna under vinterhalvåret, men också på söndagarna på Västberga. Det har ofta fungerat bra, men vi behöver bli flera för att det ska fungera ännu bättre och uthålligt även fortsättningsvis.

Är du intresserad anmäl dig till Ny Gemenskap Västberga volontar@nygemenskap.org eller till elisabeth@nygemenskap.org eller besök Västberga någon söndag kl. 12-15,30 och prata med oss.

Elisabeth Svedin, i samverkan med Anna Malmqvist

IV. DEN "NYA TIDEN" – EFTER FLYTTEN FRÅN "KAMMIS" 2012

Efter det att flytten från Kammakargatan 36 skett på hösten 2012 så uppstod en helt ny situation för Ny Gemenskap. Den nya lokalen vi fått att disponera från Stockholms Stad - nämligen Västberga Gård - låg väl inte så långt bort från centrala Stockholm – bara några busshållplatser från Liljeholmens T-banestation, men kändes ändå av många som ovant att ta sig till och med mer transport ansträngning. Detta kompenseras dock i viss mån med att vi fick en del SL biljetter som underlättade för de som inte hade tillgång till SL kort. Och nu 2018 så kan man nog säga att den aspekten till stor del är borta för de flesta.

I innerstaden byggdes de 3 kaféerna stegvis upp i samspel med andra aktörer – främst olika församlingar i innerstaden Norrmalm, Söder och Östermalm och i Vällingby och många andra samarrangemang under namnet "I Gemenskap" (Lunch i Gemenskap, Vinternatt, Värme och Vila etc.) Om allt detta berättas i detta avsnitt om Ny Gemenskaps "moderna" historia.

Uno S.

IV.a – VÄSTBERGA GÅRD MIRANDA BERÄTTAR OM ÖPPET HUS I VÄSTBERGA

Öppet Hus på Västberga är ett vattenhål för många besökare varje vecka. Verksamheten är förlagd till Västberga i vackra lokaler där de äldsta delarna härstammar från 1600-talet. Gården donerades till staden med villkoret att där skulle bedrivas social verksamhet, vilket har gjorts i många olika former de senaste årtiondena.

Till Öppet hus är alla välkomna och vi har öppet sju dagar i veckan. Frukost serveras på vardagar klockan nio med undantag för tisdagar då vi öppnar tolv. Behöver man duscha skriver man upp sig på listan på morgonen och behöver man kläder har vi ett förråd med kläder och hygienartiklar till förfogande. Kläderna får vi främst från privatpersoner och församlingar, men även föreningar, hotell och företag. Det sker regelbundna upprop på sociala medier för att påminna om möjligheten att ge kläder vidare till oss och vi är oerhört tacksamma för alla bidrag som inkommer. Torsdagar – lördagar finns det möjlighet att komma och tvätta/tumla sin egna kläder.

Måndagar – Fredagar serveras lunch för 20 kronor mellan kl. 12-13, kaffe och thé står framme under hela dagen och på eftermiddagen serveras fika.

I tv-rummet kan man ta det lugnt, kolla på tv eller sova en stund på någon av sofforna. Under sommarhalvåret kan man njuta av trädgården och exempelvis spela boule och badminton eller fika under fruktträden. På vintern kan man värma sig i matsalen, läsa en bok, umgås eller delta i någon av aktiviteterna.

På **måndagar** spelar vi bingo och **tisdagar** schack. På **onsdagar** kör vi musikquiz och **torsdagar** är textilgruppen igång med diverse handarbeten. Samtalsgruppen sker i samarbete med präst och diakon från Brännkyrka församling och är ett forum där man i grupp kan diskutera livsfrågor utan några krav på att prata själv, om man inte känner sig bekväm med det. På **fredagarna** huserar konstgruppen i södra annexet med Niina som konstnärlig ledare och i juni varje år visar de sina verk på vernissage.

På **lördagar** serveras Paulas populära rumänska soppa, dusch, tvätt och klädförråd är öppet och vi får besök av läkare i världen, som möter papperslösa och eu-migranter med vårdbehov.

Söndagarna drivs helt av volontärer (heja er!) med lunch för 20 kr mellan 12-14, fika och program kl. 14-14,45. Programmet är oftast livemusik med nya stjärnor eller någon av de fantastiska musiker som återkommande gästade oss under många år. Det kan också vara t ex föreningsmöte, vårt eget luciatåg eller bilder från en resa eller likande.

Öppet hus är framför allt en plats där man är välkommen som man är. Man får vara sig själv och ifred om man vill det eller umgås med andra om man vill det. Tanken och förhoppningen är att alla ska känna sig välkomna och hemma och att vi skapar en god stämning tillsammans.

Miranda Ledebur

Miranda Ledebur

DUSCH, KLÄDTVÄTT OCH ROMSK SOPPA PÅ LÖRDAGAR PÅ VÄSTBERGA

Västberga har sedan många år haft söndagsöppet kl.12-15,30 med lunch mellan kl.12-14. Paula och Marian, ur Ny Gemenskaps personal, kom på att de kunde ordna öppet även på lördagar, men med ett upplägg som skulle passa den romska gruppen ännu bättre än vad som gäller för söndagsöppet.

Denna verksamhet startade i januari 2015 och blev snabbt mycket populär. Förutom Paula och Marian finns oftast ännu en personal på plats.

Öppettiden på lördagar är mellan kl.9-12,30. Från kl.9 kan man få duscha och hjälp med att tvätta sina kläder. Kl.10-12 finns läkare med koppling till "Läkare utan gränser" på plats. Kl.11 börjar man servera maten som består av en soppa, med ingredienser man använder sig av i Rumänien. Det kan handla om bacon, kött, vita bönor, potatis, ägg, sour cream m.m. Den gröna plantan libbsticka, med stark jästsmak, ger soppan dess signifikativa smak. Paula berättar att romerna är så glada och tacksamma för soppan att de inte så sällan kysser hennes händer. Paula börjar att förbereda soppan redan dagen innan och från kl. 7 på lördagen.

När det är dags för servering finns ingen tid för någonting annat. I nuläget serveras ca 100 gäster varje lördag varav ca 80% är romer eller rumäner. Vissa kommer bara för soppan, andra för dusch och tvätt eller läkarbesöket. Besökarna vill helst inte tala om det för sina vänner eftersom de är rädda att det ska komma för många. De vill inte riskera att bli av med veckans höjdpunkt!

Paula är uppvuxen i Rumänien och har arbetat med socialt arbete i flera europeiska länder tidigare. Hösten 2009 började hon arbeta för Ny Gemenskap på Kammakargatan där hon också träffade sin man Marian som är rom. De bestämde sig tidigt för att deras liv tillsammans också skulle handla om att hjälpa människor tillsammans. Och så har det också blivit.

Eftersom Paula är uppväxt med romer och blivit världsvan genom studier och jobb i länder som Italien, Frankrike och England, så har hon stor förståelse för romernas sätt att vara. "De upptäcker världen för första gången, de känner sig vilna och rädda men har inget val. De är vana att bli hunsade med och reagerar ofta i försvar", menar hon. Flera situationer kräver stort tålamod, exempelvis deras ovilja att hjälpa till samt toalettrutinerna. "I början förstod de inte hur man spolade i toaletten så den blev helt full, men nu har de lärt sig", berättar Paula. Detta blir på så sätt även en plats för utbildning i vardagligt liv. Personalen får också hjälpa till att svara på frågor om hur saker och ting fungerar i det svenska samhället.

Det finns ett romskt ordspråk som säger: "När man alltid har det man vill ha, är det svårt att förstå den som inget har." Det är under denna devis som romer möter andra människor. De har ingen förväntan att vi ska förstå dem, de känner instinktivt att de hela tiden är i ett underläge. Därför är respekten viktig. Det är just detta Paula och Marian gillar mest med Ny Gemenskap - att det är en plats som alltid är öppen för ALLA.

"Vi är alla människor, därför ska vi inte göra skillnad på varandra", menar Paula.

Paula och Marian

Utdrag från Paradoxen 2015, Vid pennan Daniel Back

HASSAN BERÄTTAR

Hassan kom till Ny Gemenskap när världen rasade samman. Han hade separerat och var utbränd. Han tycker om Ny Gemenskap av flera orsaker. En är att det var engagerade människor som startade föreningen och som jobbat med den på frivillig basis sedan dess. Det är underbart att det finns så positiva människor i Stockholm som verkligen gjort och fortfarande gör en insats.

Hassan kom till Sverige 1975 från sitt hemland Iran. Han var 17 år och hade en bror som redan bodde här.

Många år senare, omkring år 2000, fick Hassan ekonomiska problem och blev utan bostad. Han hade hunnit utbilda sig på Bandhagens gymnasium, lära sig svenska jättebra, jobbat inom vården och han hade vid det laget tre vuxna barn med den svenska fru han separerat från. Att stå på bar backe var förstås besvärligt.

“När jag var utomhus så fanns inga andra platser än Ny Gemenskap att gå till.” Verksamheten är god. Jag kände mig välkommen trots att jag var utbränd och inte orkade så mycket. En annan orsak till att Ny Gemenskap varit bra för honom är umgänget med andra där. Även om många gått igenom svåra saker så kan man av övriga besökare och personalen få värdefulla tips. Jag har hjälpt många av mina landsmän med praktiska saker som att anmäla sig på Arbetsförmedlingen och följt med och tolkat åt dem. Det hade jag inte kunnat om jag inte träffat dem där. Jag hade inte haft samma kontaktnät privat.

Iranier som kommer till Sverige lyckas ofta förhållandevis bra, säger Hassan. De har ofta bra utbildning när de kommer och är motiverade att lära sig god svenska. De är öppna och kommer lätt in i samhället. Har lätt att integrera sig. Några är kända som politikern Ardalan Shekarabi.

Hassan är idag 60 år. Han är väl nästan mer svensk än iranier vid det här laget. Paradoxen frågade honom hur man ska vara som människa för att det ska gå bra? Vilken visdom har han samlat på sig?

Jag går efter min egen erfarenhet, säger Hassan. Det är viktigt med hälsan och att man har god framförhållning. En god människosyn är också viktig. Man ska se på människan och då också se varje persons egna problem. Men, det är viktigt att beakta utan att döma. Man ska tänka väl om människor oavsett hur de har det socialt, om de är i ett missbruk, har bekymmer ekonomiskt eller mentalt.

Man kan tipsa sina medmänniskor om hur man går framåt och inte hamnar i eller blir kvar i en mörk tunnel. Det är viktigt att förstå att det kan bli bättre. Med de goda krafterna i samhället kan man komma upp. Man ska vara öppen och social. Inte låsa sig till en ideologi eller religion. Man måste lyssna på och respektera andra, säger Hassan.

Hassan deltog på seglarlägret i somras som arrangeras årligen av Ny Gemenskap, Abrahamsbergskyrkan och Vindens Vänner. Han har försökt komma med tre gånger. En gång kom han med på reservlistan, andra året blev veckan framflyttad i sista stund men tredje gången gillt, i somras, kom han så med. Jag har aldrig suttit i en segelbåt förut, säger Hassan. Arrangemanget var bra, tycker han. Det var en trevlig grupp och därtill bra väder. Lugn och fin miljö. Jag tyckte det var perfekt. Vi hade ett bra samarbete som besättning i båten också, säger Hassan.

Hassan

Jane Hamrin

KENNETH – EN VOLONTÄRS BEKÄNNELSE

Att jobba som volontär är något av det mest belönande man kan göra. Jag har fått träffa så många trevliga besökare och gäster och inte minst fått möjlighet att arbeta med så många underbara ”eldsjälar”.

Jag är även ödmjuk inför att jag har möjlighet att göra det här jobbet, och jag har full respekt för att alla inte kan jobba ideellt utan att många faktiskt måste ha en utkomst av det man gör. Själv är jag dock så lyckligt lottad att jag kan ta denna tid utan att behöva fundera på om jag får ihop det. Just därför är jag X-tra imponerad av alla andra som jobbar ideellt som volontärer. De tar av sin tid, delar med sig av det dom har – och det oavsett hur mycket eller lite de faktiskt har. Och ibland görs det helt utan hänsyn till hur de själva mår, dvs. om de egentligen orkar eller inte.

Varje gång jag jobbat som volontär, oavsett om det varit en lördag eller en söndag så har jag vid varje tillfälle på eftermiddagen gått iväg med en skopa av ny klokskap, nya lärdomar, nya erfarenheter även fått en hel del kloka råd. Jag har dessutom fått en större förståelse om att detta verkligen är ett viktigt jobb och en stor respekt för alla som valt den här typen av arbete som sitt yrke.

Jag har fått lära mig massor av alla de kollegor jag haft förmånen att jobba med hittills. Jag lär mig även mycket av samtalen med besökarna och gästerna - man får ta del av allt möjligt, både högt och lågt. Man får även ett helt nytt eget perspektiv på vad som är viktigt i livet: familjen, barnen och de som står en nära, och man inser att man skall både vårda sina relationer och sin tid, och inte minst att använda sin tid till vettiga saker. Tiden och hälsan är något vi bara har till låns.

En annan viktig och för mig belönande del i allt detta är mötet med människan, dvs. att lära känna nya människor och försöka förstå. Alla nya möten är spännande på sitt sätt. Och helt klart så finns det ett antal väldigt spännande besökare med intressanta historier som kommer in genom dörrarna i Västberga. Får man dessutom som medmänniska möjlighet att hjälpa en annan människa - egentligen bara genom att finnas där - så är det helt fantastiskt.

Ett kort samtal, ett leende, en kopp kaffe, en stunds värme, ett skratt, lite mat, - ja det krävs egentligen så lite för att man för stunden skall må bättre.

Som sagt var, det är både väldigt lärorikt, spännande och belönande för egen del att få vara en liten del av allt det fantastiska arbete som görs av föreningen.

Kenneth

Kenneth Christensen

SOMMAR I GEMENSKAP

Sommaren 2018 genomfördes ”Sommar i Gemenskap” i Västberga under juni och juli månad. Projektet genomfördes i samarbete med Hela Människan Stockholms län.

Sommar i Gemenskap möjliggjorde att vi kunde hålla öppet hela sommaren med aktiviteter som svenskundervisning i solen, yoga, öppen scen, volleyboll och fotbollsturnering.

Ett stort Tack till alla besökare, volontärer och personal som gjorde sommaren så fantastisk. En kraftkälla inför vintern med många vackra och varma minnen!

NY GEMENSKAPS SEGLARLÄGER PÅ LOVÖ VID "KOVIKEN" 2011-2018

Under en rad år har Ny Gemenskap fått möjligheten att i juli ha en seglarvecka på "Koviken" på Lovön, som är Abrahamsbergskyrkans lägergård. Det har skett med mycket kvalificerade instruktörer som varit med länge. Centrala personer har varit Henrik och Bertil som är seglingsinstruktörer, tillsammans med andra entusiaster från kyrkans handikapp-seglarklubb "Vindens vänner. Med ålders rätt har de dock börjat trappa ner och yngre förmågor uppmuntras att ta sig an seglarveckornas aktiviteter. Vi uppskattar verkligen alla seglingsinstruktörers insats som möjliggör att de som de annars har möjlighet att komma iväg på någon semester, kan få denna paus i den annars tuffa verkligheten.

Henrik och Bertil

Bertil skrev i Paradoxen 2012

Henrik och jag tyckte det var väldigt trevlig att segla med Ny Gemenskaparna en vecka även i år. Det var fin segling och kamratlig samvaro. Bra blandning av de som deltog och en fin gemenskap. Vi var tillsammans, inte bara när vi seglade utan också vid t.ex. den gemensamma matlagningen. Programmet löste sig själv"

Nedan följer ett utdrag från ett reportage i Paradoxen 2012 där Nils Hjalmarsson berättar.

Vi hade fina seglardagar i Abrahamsbergskyrkans sommarparadis Koviken på Lovön. Han berättar vidare för att vi skall förstå vilken trevlig samvaro detta hade varit. Uppenbarligen hade det inte bara varit segling. God mat och många goda bakverk som bakades av de som hade sådana uppgifter på lägret.

De duktiga och mycket trevliga instruktörerna var med oss alla dagarna och vi seglade dubbla pass mellan frukost och lunch och middag. Torsdagen fick extra krydda. Då var vi på heldagssegling med tre båtar och en extra instruktör och välfyllda lunchkorgar.

Grillfest i solnedgången

Efter ett par timmars segling med god vind angjorde vi en bergknalle i lite skyddat läge. Angöringen var inte helt okomplicerad och inte heller ilandstigningen. Men allt gick bra och vi åt, fikade och hade det trivsamt och bra. Väl hemkomna var det rast, vila bastu och dopp i "havet", samt förberedning av kvällens grillning. Efteråt kunde vi "kura skymning" i den nedåtgående solens vackra färger.

Fredagen, den sista dagen, hann vi också med en del segling och paddling med Kanadensare. Min "paddlingsväninna" och jag fick ett önskat – klädsim på grunt vatten - med plånböcker, klockor och mobiltelefoner! Dock klarade sig det mesta bra och vi kom helskinnade iland, bara blöta men inte "sura".

Så kom vi sent omsider åter till stadens buller från den tysta och sköna Koviken.

Varmt tack till Eva Lamm Svedberg, Hugo af Mongonstjerna och Birgitta Nygren från Ny Gemenskap som under flera år möjliggjort att dessa seglarläger kunnat anordnas.

Elisabeth Svedin

NÅGON SOM BRYR SIG?

Vardagen snurrar på. En dag i taget, med möten, tider att passa, saker att göra och en massa måsten.

Men så händer något som gör att allting ändras. Allting stannar upp och ingenting blir som förut.

Då behövs någon som lyssnar, någon som bryr sig och någon som ser Mig.

Då mitt liv förändrades för några år sedan sökte jag efter perspektiv. Jag ville bidra med min tid och jag ville vara en av de goda i en värld där så många tänker på sig själva på bekostnad av andra.

Tack vare min gamla musikantkompis Jonas Stadling så kom jag i kontakt med Ny Gemenskap och fick komma och sjunga för gästerna på Norrmalm ett par gånger och jag slogs av den goda stämningen och trots att många av gästerna lever ett hårt liv så fanns det så mycket kärlek och värme i lokalen både bland gäster och personal.

Mitt personliga engagemang för Ny Gemenskap har lett till att jag haft förmånen att inte bara få sjunga och spela min musik för gästerna på såväl Norrmalm, Södermalm, Vällingby och Västberga Gård, jag har även fått vara en konkret del av gemenskapen som personal då jag arbetat som vikarie till och från ett par år. Jag slås av det generösa och varma bemötandet som ett signum verksamheten.

På Västberga Gård råder en väldigt familjär stämning och vid de tillfällen då jag varit där och sjungit och spelat är det som att träffa gamla vänner. Det blir alltid sköna samtal, skratt och underfundiga situationer. Jag är enormt tacksam för att Ni finns för alla dem som behöver och ni har gett mig perspektiv på mitt eget liv och värderingar.

Jag ser hur de olika verksamheterna skiljer sig lite åt beroende på var de ligger och vem som arbetar men den gemensamma nämnaren är välvilja och det humana bemötande där alla är lika värda och där alla är välkomna. Så Stort Tack, Till Er alla, såväl Gäster som Personal för att jag får vara en del av Gemenskapen, det betyder enormt mycket för mig.

Jag hade önskat att vi alla kunde vara lika storsinta och generösa som Ny Gemenskap så verksamheten utrotade sig självt inom några år men sanningen är nog tyvärr att Ni behövs mer och mer för varje år som går då klimatet blir allt tuffare för allt fler.

I den tid vi nu lever i där vi kommunicerar med Emojis och korta textmeddelanden och där personliga relationer swipas till vänster behövs fler människor som bryr sig om varandra och som har tid att samtala, lyssna och bryr sig som Ny Gemenskap gör varje dag, året om.

Odebrand spelar på Västberga

Odebrand

IV.b – I GEMENSKAP HJÄRTAT HAR VUXIT – MAGNUS BERÄTTAR

2018 har varit ett år då Ny Gemenskaps samarbete med fler har vuxit sig ännu större. En vanlig månad kan våra Kaféer i Gemenskap ha över 6000 enskilda besök.

Över 120 ensamkommande ungdomar har varit i kontakt med projektet Värme och Vila där vi tillsammans med volontärer och lokala församlingar erbjuder övernattningar. Många av dem har via lokala övernattningar fått kontakt med volontärer och andra som kunnat hjälpa dem till bättre boenden.

Varje vardag möter vi många EU- och Tredjelands medborgare i våra verksamheter där vi erbjuder mat, kläder, dusch, tvätt av kläder samt inte minst är det till Ny Gemenskap en kommer för att boka plats på något av stadens natthärbärgen för målgruppen. Under november till mars har vi ett större arbete för att stödja lokala övernattningar som oftast är lokala samarbeten mellan flera kyrkor och vi ansvarar för Extra Kalla Nätter när det är minus sju grader kallt.

Vi har sett nya volontärer och församlingar komma då vi mött den för oss nya målgruppen ensamkommande asylsökande över 18 år. Precis som i tidigare nystartade verksamheter och projekt så tillför det kollegiet och föreningen energi, men också nya idéer om hur vi kan arbeta effektivt för att klara av att lindra nöden bland så många som möjligt.

När jag började arbeta för föreningen i oktober 2003 var det många som kom till oss på Kammakargatan för att hjälpa till. Idag är det oftare så att vi kommer till dem som vill hjälpa till. Vi möter förvaltningar, församlingar och lokala volontärer med metoder och projektledning som uppskattas och sprids vidare.

Några av de som varit med från starten och tagit initiativ till Ny Gemenskap och dess värdegrund har aktivt stöttat nya samarbeten med fokus på tredje person. Jag har själv upplevt och hört från många att när vi möter andra och arbetar tillsammans så får vi uppleva det som varit tanken med visionen Ny Gemenskap. Jag tror och hoppas att det är så, att vi genom vårt rika nätverk har byggt för framtiden, att den breda gemenskapen kan klara av utmaningar bättre än om vi stod för oss själva.

Vi har nu också ett språkrör för mycket av det vi står för. Gatans Röster är mer än en rolig gruppverksamhet, mer än fantastisk sång - det är en verksamhet som bygger på utmaningen att verka tillsammans för att låta vackrare och för att göra världen vackrare.

Det är naturligtvis så att Ny Gemenskap är lite svårare att förklara idag än 2003. Då kunde vi ta en tur genom det gamla huset och visa på all verksamhet. Hjärtat har vuxit och fått igång fler än någonsin att ta steg för en Ny Gemenskap där alla människor är lika mycket värda och välkomnas med värdighet. Ibland har det krävt en viss kamp när vi etablerat likabehandling och nolltolerans mot Vi och Dom-tänk. Ibland har det tagit emot att samarbeta med aktörer som haft en mycket annorlunda kultur. Men när vi möter de som finns med i gemenskaperna inom våra fyra kafé samarbeten, insatserna för EU- och Tredjelands medborgare, insatsen för Ensamkommande, när vi möter de som går till Lunch i Gemenskap i någon av de kyrkor som hjälper till eller hos Adolf Fredriks Musikklasser - då tycker jag att det är värt en viss möda.

Ingen är mer värd än den andre - men låt mig i detta jubileumsnummer få uttrycka min enorma tacksamhet och respekt för alla våra medarbetare, timanställda och volontärer som gör jobbet varje dag - utan er stannar hjärtat!

Magnus Helmner

Magnus Helmner

*Föreningskonsulent med ansvar för Kaféverksamhet och
Projekt inom Ny Gemenskap samt Gatans Röster*

JONAS BERÄTTAR OM CITY SOULIDARITY OCH SWEDISH AT WORK

Jag började arbeta på Ny Gemenskap av en slump. Robert Ivansson (som då jobbade på Kafé Söder/Red anm) ringde och frågade om jag kunde vikariera för honom ett par veckor när han behövde vara ledig. Jag jobbade två veckor på Kafe Söder och tyckte att det var väldigt roligt och meningsfullt. Efter dessa två veckor frågade Magnus Helmner om jag var intresserad av att ta över ansvaret på Kafe Norrmalm eftersom den tidigare ansvarige Robert Öberg hade fått nytt jobb och skulle sluta. Jag tackade självklart ja och har nu jobbat på Kafé Norrmalm i 4 år. Jobbet är roligt, meningsfullt och intressant.

Jonas Stadling

Mycket snabbt märkte jag att det var många av gästerna som levde i svåra situationer. Missbruk, bostadslöshet och arbetslöshet är stora problem. Arbetslöshetsproblemet intresserade mig och jag ville hjälpa till för att försöka göra något åt det. Många människor hade rutinmässigt gått till arbetsförmedlingen för att söka jobb men inte lyckats. Att gå och söka jobb utan att få något jobb leder till en nedåtgående spiral och ganska snart är det lätt att tappa självförtroendet och ge upp.

Hur skulle vi, som arbetar i denna verksamhet, kunna göra läget något bättre? Vi hade en idé om att starta en syverkstad och tillverka saker som gick att sälja och startade "City Soulidarity". Människor sponsrade oss generöst med symaskiner och material. Ohlssons tyger sponsrade med tyg och annat material. Vi fick använda ett av Korskyrkans rum för att starta vår verksamhet. Vips så var vi igång! Nu syr vi väskor, laptopfodral, lagar kläder och levererar T-tröjor med tryck m.m

Det är ingen stor verksamhet men de pengar som kommer in löser vardagliga problem såsom hyror, SL-kort osv. Överlevnadspengar helt enkelt! Vi kämpar på och försöker ständigt hitta nya sätt för att få verksamheten att växa.

På Kafe Norrmalm träffade jag också många människor från andra länder som försökte hitta jobb utan att lyckas. Jag och Damon Young försökte att använda våra goda restaurangkontakter för att hitta arbete till personer vi mötte. Vi ringde runt till våra restaurangkompisar för att rekommendera dessa personer. Det funkade inte! På ett år lyckades vi bara få in en person i arbete. Damon & jag kände oss frustrerade. Hur skulle vi bära oss åt? Vi beslöt oss för att starta ett företag. Idén var att vi skulle anställa nyanlända personer för att hjälpa dem in i jobb och språk. Om vi hade kontakten med myndigheter såsom migrationsverket, skatteverket, bank och dessutom skötte administrationen kring löner så skulle det kanske funka. Så föddes "Swedish At Work" och det funkar! När kunder slipper att ta ansvar för administrativa problem är de mycket positiva till oss och provar gärna. Vi har inga långa kontrakt vilket gör det riskfritt att prova oss. Gör vi ett bra jobb får vi stanna kvar. Gör vi ett dåligt jobb så kan man kicka ut oss direkt. Vi har lyckats hålla oss kvar på de flesta arbetsplatser vilket gläder oss mycket. Swedish At Work(s) anställda får in en fot i jobb, tjänar pengar och studerar även svenska tillsammans med våra privatlärare i anslutning till arbetet. De flesta av våra anställda har varit hemlösa men har nu ett boende och tjänar pengar. Flera av våra anställda har fått fast jobb hos våra tidigare kunder. Swedish At Work förlorar en arbetskamrat och en kund. Vi är alltid glada när det sker. Det var ju det vi försökte att ordna från början men misslyckades. Det funkar nu! Vi behövde bara ta en omväg för att lösa problemet. Vi kämpar på och hoppas på att verksamheten skall växa genom att fler jobb trillar in. På så sätt har vi möjlighet att hjälpa fler människor att få in en fot i jobb, språk och våra ofta fyrkantiga svenska koder och system.

Jonas Stadling

LINDA STRÖM BERÄTTAR OM MUSIK OCH KAFÉ VÄLLINGBY

En tidig försommarmorgon hittade de honom livlös utanför riksdagen. Som ett kors låg han där, på den välfriserade gräsmattan med benen raka ihop och med armarna rätt ut åt sidorna. Uffe, min morbror hade tagit sin sista överdos. Sorgen för familjen, då främst min mormor var gränslös.

Några år tidigare hade Uffe dragit med mig till Kammiss, (Ny Gemenskaps öppna hus på Kammargatan i Stockholm innan det flyttade till Västberga). Då var han ren och höll ett brandtal om fördelarna med att vara drogfri. Tänderna var fixade, den överblivna huden efter ett livslångt viktpendlande och ett hårt liv var bortopererad. Han var snygg och fräsch med uppfälld jeansjackskrage. precis som jag minns honom från barndomen, med det där charmiga och sjuveraktiga sättet. (Kommer även ihåg kvällen när han stulit en stereo och gömt den under min säng, men det är en annan historia).

Lallafall, tillsammans med några musiker sjöng jag en söndag några av Totta Näslunds låtar i det välbesökta rummet från scenen på Kammiss, bland annat "Sex fot under marken" som jag senare sjöng på Uffes begravning i Allhelgonakyrkan. Jag minns att det kändes speciellt att sjunga just på Kammiss. Det kändes starkt och äkta. Jag gillade människorna som var där.

Genom åren stötte jag på Magnus Helmnér på olika musikevenemang. Jag hade alltid på något underligt sätt kvar Ny Gemenskap i mitt medvetande efter den där fångslande dagen på Kammiss. Efter en spelning som Magnus gjorde på Söders hjärta tog jag mod till mig och frågade honom om det skulle kunna finnas någon öppning för mig att vara med och jobba på Ny gemenskap på något sätt, som ett extrajobb utöver min musik. Kafé Vällingby skulle snart öppna och jag fick jobbet.

Så nu för två och ett halvt år sen började jag jobba på kafé Vällingby. Utvecklingen har varit så rolig att vara med om. Jag vågar påstå att det är en av dom mest betydelsefulla händelserna i mitt liv. Från aningen trevande formlös start med två gäster per dag till vad det faktiskt är nu. Häromdagen hade vi 120 gäster. Hur vi varsamt låtit kaféet formas, det finns så mycket vi kan göra och taket är högt. Volontärernas, verksamhetens ryggrad, är ovärderlig. Det är en härligt brokig skara människor som bidrar med allt dom har. De finns kraft i arbetslaget och vi växer och löser problem tillsammans. Idag är kafé Vällingby en naturlig mötesplats för många av dom mest socialt utsatta, hemlösa, och fattiga här i Västerort. En trygg och levande plats där kreativa idéer sprungna ur oss alla som är där kan få flyga högt och bli verklighet. Ett av många exempel är den blygsamma klädinsamling vi startade för två år sen med kläder nedskickade från min mamma i Norrland. Människor började höra av sig och ville lämna in kläder, snacka om ringar på vattnet när gästerna till slut började ta med sig kläder till varandra.

Jag älskar att det här är en skamfri zon där vi vågar vara oss själva. En kontrastrik plats där smärta och allvar blandas friskt med humor och värme. Där man inte har tid eller lust med filter och fejk, där vi försöker våga vara uppriktiga mot varandra. Där det är lätt och självklart att bara få vara sig själv. Det här kaféet känns numera som en lika självklar del av Vällingby som det anrika konditoriet Pallas, biografen Fontänen eller Västerorts kyrkan, som vi för övrigt är oerhört tacksamma över att få hålla vår verksamhet i. För mig sluts cirkeln då jag och en av gästerna som kände Uffe väl tror att han sitter där i sin himmel och ler, när han ser vad vi hare åstadkommit.

Tack

Linda Ström

Linda Ström

BIRGITTA BERÄTTAR OM KAFÉ NORRMALM

Varje morgon när jag kommer till Kafé i gemenskap Norrmalm (Korskyrkan) hälsar jag på Birgitta. Vi säger "god morgon" till varandra. Ibland får vi en längre pratstund. Birgitta har hand om serveringen på kaféet och har normalt sett fullt upp med att bre smörgåsar, göra beställningar och ta hand om personal och en mängd volontärer som kommer och hjälper till på Korskyrkan.

Den som mött Birgitta Nygren på kaféet har märkt att hon dessutom är en riktig glädjespridare! Hon talar vänligt och glatt med alla - samtidigt som hon har ett djup sida också där hon kan vara allvarlig och seriös.

Birgitta började på Ny Gemenskap 2003 (för övrigt samma år som Magnus Helmner). Birgitta hade avslutat en del av sin karriär och var redo för ett nytt kapitel när hon träffade en person som berättade om soppköket uppe på Kammakargatan.

-Jag gick dit och träffade Kjell och Anna som var de enda anställda på den tiden, säger Birgitta. Dagen efter började jag jobba som volontär. Hon minns många som hon träffade på den tiden. Två av dem var Uffe och Roland i köket. Uffe var bland annat känd för sina otroliga soppor.

Man blev glad och varm på Kammis. Många hade tragiska historier bakom sig i sina liv men det var ändå en varm atmosfär. Vi fick mat från Kungsholmens gymnasium och från många restauranger. Två gånger i veckan fick vi mat från Östermalmshallen.

När vi jobbade tillsammans blev vi en del av varans liv under en period, och, det gäller också volontärerna, praktikanterna och besökarna. Det känns bra! Man undrar vart folk tar vägen, säger Birgitta. En annan person hon minns var Pat som också bland annat ordnade gratis fotvård på Kammis.

Birgitta var volontär på Ny Gemenskap några år. Periodvis fick hon också andra jobb men kom sedan på nytt tillbaka och 2010 blev hon anställd. Först jobbade hon på gamla Kammis på Kammakargatan. Sen blev hon tillfrågad om hon kunde vara med och starta kaféet i Korskyrkan. Det ville Birgitta och snart blev hon ansvarig för serveringen på kaféet.

Hon jobbar med Jonas Stadling som har det övergripande ansvaret för kaféet och det är hennes tredje chef sedan kaféet startade. Först var det Magnus Helmner och därefter Robert Öberg. Birgitta säger att hon lärt sig mycket av alla tre killarna. Jonas är en fantastisk människa som både kan vara allvarlig och rolig. Dessutom är han trygg.

- När det gäller så är vi allvarliga, men vi kan också ha skratt-terapi!

Förutom serveringen så har Birgitta hand om matgruppen. Den startades av Anna Malmqvist och Birgitta tog över från henne. Matgruppen består av ett antal personer som träffas, lagar mat och äter tillsammans. De möts på Korskyrkan en gång i veckan.

På somrarna är Birgitta ofta med på seglarlägret vid Koviken på Lovön. Ny Gemenskap anordnar lägret tillsammans med Abrahamsbergskyrkan på deras kursgård. 20 av Ny Gemenskaps besökare bjuds att vara med och får lära sig att segla. Birgitta är med och ansvarar för maten. På lägret är umgänget gott med många trevliga samtal. Det finns varken TV eller tidningar och folk stänger av sina mobiler.

Hur ser Birgitta då på sitt jobb? Vad tycker hon om verksamheten och besökarna?

- Det är givande att kunna göra något för folk med behov, säger Birgitta. Vi har stammisar som kommer varje dag - man blir vänner. Det är kul! Många människor vill hjälpa folk med behov men vet inte hur. Om Sanna Nielsen och tidigare även Lill-Babs kommer, så är det värdefullt. Tidigare jobbade Birgitta även på eftermiddagarna på Västberga. Nu har hon trappat ner eftersom hon kommit upp i pensionsåldern.

Birgitta säger att hon ser fram emot att gå till jobbet. För det ger mer till en människa att ge än att ta. När man berikar någons liv och ger en del av sig själv så mår man bra! Här kan man få besökaren att må bättre en stund.

Birgitta Nygren

Jane Hamrin

VOLONTÄR REBECCA BERÄTTAR

Yngre människor kommer också till Ny Gemenskap som volontärer. Det är möjligt att göra en stor insats där även om man inte varit med sedan länge. En av de nyare volontärerna är Rebecca Sjögren som sedan några få år engagerat sig i Jul i gemenskap där hon avancerat från bordsvärd till medlem i projektgruppen.

Rebecca Sjögren

Att vara volontär känns naturligt för Rebecca som förutom julen också jobbat med Vinternatt (övernattningar för EU-medborgare) och på Gula Änglarna, en av övriga organisationer i Stockholm som hjälper direkt på gatan. För Rebecca är det viktigt att känna gemenskap och att kunna delta. Att någon får hjälp har också avgörande betydelse för att hon engagerar sig som volontär.

Inför förra året av Jul i gemenskap fick Rebecca frågan om hon ville komma med i projektgruppen. I år blir det andra gången. Rebecca är volontärsvarig (inte bara volontär själv). Projektgruppen har ansvar för samordningen mellan alla deltagande församlingar och Rebecca har dessutom kontakt med Volontärbyrån som hjälper dem fylla på med volontärer. Rebecca som är 31 år har privat nyligen bytt yrke från att ha jobbat på restaurang, hotell och med event till en agentur som representerar exempelvis fotografer. Alla jobben har det gemensamt att man umgås med många människor och samverkar. Något hon har haft stor nytta av som volontär.

Att Rebecca valt Ny Gemenskap och Gula Änglarna är för att volontärer i båda dessa organisationer kan påverka, organisationerna är lagom stora för henne och man kan komma även om inte själv har en stabil situation.

-När jag började med det här för fem-sex år sedan var det för att jag är uppväxt med att man ska hjälpa andra, säger Rebecca.

Verksamheten gör att hon får perspektiv. Man vill ogärna gnälla.

Det är viktigt att man är trygg som volontär. Det ska inte kännas som att man måste rädda världen. Samtalen med gästerna kan vara vardagliga.

Antalet gäster har gått ner år från år på Jul i gemenskap. Det ser Rebecca som något positivt. Behovet minskar men är kvar. 2017 kom det 25 barn på julafton.

Rebecca är i grunden ett restaurang-proffs. Hon började jobba på restaurang redan som 15-åring. Det är kunskaper som hon kan använda för hon gör motsvarande uppgifter på Jul i gemenskap.

Hur det går i livet kan handla om tur och otur, säger hon. Själv har hon mest haft tur medan andra i samma situation kanske haft otur. Dessutom har hon familj och vänner som hjälpt henne om det krisat.

-Jag mår bra av att ge hjälp till och stötta människor, säger Rebecca.

Jane Hamrin

LUNCH I GEMENSKAP I STEFANSKYRKAN

Varje lördag under vår- och höstterminen bjuder olika församlingar in till Lunch i Gemenskap. Lördagen den 19 september 2015 var det vår tur i S:t Johannes församling att ha hand om lunchen för första gången.

Först undrade vi hur lunchen skulle kunna genomföras praktiskt, eftersom bänkarna var fastskruvade i golvet. Men vi löste problemet genom att skruva loss kyrkbänkarna från kyrkgolvet och vända bänkarna så att de stod mitt emot varandra med ett bord emellan. Med små medel gjordes en stor förändring.

Vi öppnade ”Stefanskyrkans värdshus”. Glada villiga volontärer gjorde det möjligt. att tillsammans, skruva, bära-, möblera-, duka-, servera-, åt- och samtalade vi.

Strax innan lunchtid började kyrkbänkarna fyllas med människor som kommit för att få ta del av mat, gemenskap och musik. Luften började surra av samtal och glada utrop när goda vänner återförenades i det för dagen förvandlade kyrkorummet. S:t Johannes ungdomskör och sjöng och hade små personliga konserter i rummet

Under dagen passerade runt 300 personer. När allt var över och den sista gästen gått pustade vi ut och utbrast: ”Det är så här att vara kyrkan mitt i byn!”

Från Paradoxen 2015, Monika Vikdahl, diakon (numera pensionär)

Monika Vikdal

PÅSK I GEMENSKAP

Under storhelgerna finns det ett stort engagemang och många som vill hjälpas åt för att skapa ett festligt och värdigt påskfirande. ”Jul i gemenskap firas i dagarna tre sedan 2007 i Immanelskyrkan. Men, hur är det på påsken? Samma människor, som lider av ensamhet och ekonomisk utsatthet, finns kvar och behöver någonstans dit de är välkomna och kan fira påsken tillsammans med andra.

Sen 2013 firas därför ”Påsk i gemenskap”. Men påskdagarna är då fördelade på olika kyrkor/föreningar. Förutom många volontärer så har det under flera år, varit en förnämlig frivillig insats av professionella kockar, t.ex. från föreningen ”Chef United”, som ordnat festlig och näringsrik mat. Förutom mat så bjuds det också på ett musikaliskt program.

2017 var påsken fördelad mellan Andreaskyrkan, Ny Gemenskap/ Västberga, Stefanskyrkan och Västermalms församling. Påskafton firades på Västberga och eftersom det var en strålande solskensdag och

flera hundra personer kom, så serverades maten utomhus.

Huruvida det blir ”Påsk i Gemenskap” kommande år, beror på om det finns kyrkor/ föreningar, volontärer och kockar som vill satsa och ställa upp.

Elisabeth Svedin

”Chef United” avtackas

IV.c – GATANS RÖSTER

BILDANDET AV GATANS RÖSTER – DE FÖRSTA STEGEN

Under hösten 2016 startades under namnet ”Gatans kör” en kör för hemlösa och andra som lever i socialt utanförskap i samarbete med Ny Gemenskap. Kören övade regelbundet under några veckor på Korskyrkan och inledde varje tillfälle med att äta frukost på Kafé i gemenskap.

Körledare var operasångaren Rickard Söderberg och ett filmteam från Fremantle Media deltog. Tanken var att det skulle bli en TV-serie om bildandet av kören. Så blev det också och en serie om 6 program sändes i SvT 1 med början den 17/1 2017.

Så här berättar kördeltagaren Steffi:

En dag på Situation Stockholm fanns en lapp om körsång liggande på disken. Jag blev genast eld och lågor då jag älskar att sjunga och Rickard är en stor idol för mig. Jag tvekade lite när jag läste att det stod att man skulle filma och göra en dokumentärserie som skulle visas på TV1 till våren. Jag gick med i alla fall och det visade sig att jag kommit till himmelriket. Vilken utstrålning medlemmarna i filmteamet hade. Jag blev otroligt inspirerad och började plötsligt ge allt! Det resulterade i att jag fick bli sopran istället för alt. Hurra!

”Sefie” med Richard o Steffi

Jag bodde på kvinnohärberget Hvilan och fick med mig två väninnor. De blev min lilla färscock. Vi fick frukost, fika och lunch vid varje tillfälle som varade en halv dag. Det är en härlig gemenskap vi fått. Vi som gått på Ny Gemenskaps konstkurs med Niina som ledare fick äran att göra vår unika banderoll efter eget bedömande. Mycket kul! I halvtid fick vi sjunga på Odenplans nybyggda utomhustrappa. Det var annorlunda och upplivande. Det var underbart! Det betyder enormt mycket med sång och musik i gemenskap för oss som har det extra svårt i livet. Två dagar i veckan har vi plötsligt fått en massa glädje. Det ger lite framtidstro.

Den 17/11 2016 var det efter all övning ”Grand finale” med körkonsert i Filadelfiakyrkan. Steffi berättar vidare: *Nu var det äntligen dags och det förekom intervjuer om hur det kändes inför ”premiären”. Jag var faktiskt inte speciellt nervös, utan kände nästan bara förväntan. Vi gjorde sound check och hade generalrepetition vilket gick rätt bra. Sen ”pepping” och till sist upp på scen. Vinkade åt publiken. Vi sjöng och allt satt perfekt. Någon sjöng fel i en textrad - men vad sjutton, vi fick otroliga stående ovationer. Det kändes fantastiskt och jag hade vågat ta i ordentligt.*

Utdrag ur en artikel av ”Steffi Monaco” i Paradoxen 2016

Efter TV-inspelningen tog Ny Gemenskap i samverkan med ”Hela Människan i Stockholms län” hand om körens fortsatta verksamhet - nu under namnet ”Gatans Röster”. Under 2017-2018 har kören utvecklats och haft en mängd bejublade konserter.

Med ekonomisk hjälp av ”Eldsjälspengar” har kören kunnat ge ut sin första CD 2018.

Konserten med ”Gatans Kör” I bakgrunden ser man de tre andra Gospelkörerna som medverkade.

FESTKONSERT

NÄR GATANS RÖSTER SLÄPpte SIN FÖRSTA EGNA CD

Paradoxen var på plats när Gatans Röster 10/12 höll en glad och varm release-fest för sin första CD, Skivsläppet ägde rum i Söderhöjdskyrkan nära Mariatorget. Det är samma kyrka i vilken Kafé i Gemenskap har ett av sina kaféer på förmiddagarna, fast då en trappa ner.

Många hade kommit. Lokalen var fylld och det bjöds på live konsert med kören. Operasångaren Rickard Söderberg som startade Gatans Röster i en mycket uppskattad TV-serie var med sjöng och inledde med att sjunga med kraftfull stämma "O helga natt" så att taket nästan lyfte.

Det var med flera musiker som spelade varav vi känner flera väl från verksamheterna på Ny Gemenskap. Flera av dem kombinerar musikkarriären (ofta med jobb på kvällarna) med att tala med kafébesökare på Ny Gemenskap och servera frukost till dem på vardagsförmiddagarna.

"Fantastiskt att vi är här", sa Rickard. Sedan sjöng kören "Vi är här, Du är här". Ibland lät det som vilken kör som helst, ibland inte. Kören har en särpräglad stil där man ofta kan urskilja flera enskilda röster vilket är intressant. Det ger dem en extra mänsklig touch.

Birgitta som var med i TV-serien, stod även hon mitt i kören. Hon har tidigare berättat att hon numera har bra kontakt med barn och barnbarn. Så har det inte alltid varit men det är bortglömt. Särskilt en sådan här kväll.

Steffi, som brukar skriva i Paradoxen, stod trygg och stolt mitt i kören och sjöng.

Marie berättade lite om sig själv inför publiken. Hon gick med i kören efter TV-inspelningen och nu har hon varit nykter och drogfri i 17 månader. Den resan började i kören poängterade hon och fick en innerlig applåd. Marie har spelat teater också, men i kören hittade hon goda förebilder som hon kunde följa och det hjälpte henne att bli drogfri.

Sedan sjöng kören "Man ska leva för varandra" och körmedlemmen Ann berättade att varje spelning faktiskt är den roligaste. Hon sa också att kören är en spännande grupp att vara med i. Det händer mycket där, både goda och dåliga saker. Tyvärr har en medlem, Irene, gått bort. Man känner sorg, sa Ann.

Rickard tog sedan tillbaka rollen som solosångare och sjöng "Vi ska slåss mot Goliat" och kören stämde in tillsammans med honom.

Flera av körens medlemmar sjöng också solo i olika låtar t.ex. Lasse som sjöng "Kom lite närmre" Elsa som drog med sig publiken i "Det var då min vän" och Bosse som sjöng solo "Men bara om min älskade väntar".

På plats fanns också körledarna Maria och Cecilia. Cecilia har varit med och skrivit en låt som framfördes, som handlade om vad det betyder att ha ett eget hem och vänner att umgås med. "Tänk att öppna sin dörr och säga här bor jag".

Sedan kom det en hemlig gäst. Gatans Röster har sjungit med många kända artister förutom Rickad, så det var spännande. Det var Siw Malmkvist, som var med och sjöng flera låtar med kören. Siw berättade att hon följt kören sedan den startade och uppskattar det arbete som gjorts och görs.

Det blev en riktigt lyckad kväll! Stort grattis till kören till er skiva! Det passar ju utmärkt att ge bort en Gatans Röster-skiva till någon i julklapp eller present.

Jane Hamrin

Du kan läsa mer på körens egen sida på Facebook.

CD:n kostar 150 kr och beställs från anette.kyhstrom@helamanniskan.se

IV.d – MOT FRAMTIDEN MINA ERFARENHETER AV NY GEMENSKAP – CLAUDETTE BERÄTTAR

Min första kontakt med Ny Gemenskap var med Sten Hurtig. Denna kostymklädd gentleman träffade jag i början av 2000-talet, när jag var nybliven chef för Enheten för hemlösa. Jag hade lämnat socialtjänsten i Solna efter många års arbete med barn och familj, nu gällde det hemlösa personer i Stockholm. Min nyfikenhet var stor, men även bristen på kunskap om Stockholms hemlösa. Sten Hurtig blev den första personen i vårt nystartade Brukarråd tillsammans med Rolf Nilsson, som vi inrättade för att lyssna på de hemlösas röster. Sten berättade om Ny Gemenskap där han var engagerad och efter ett tag gjorde jag studiebesök där, uppmuntrad av Sten och träffade Anna och Elisabeth på Kammakargatan. Mitt första intryck var att det var stökigt, trångt och tolerant. De hemlösa personerna verkade känna sig välkomna och det pågick aktiviteter bl a i köket för att laga lunchen och på övervåningen samlade man grupper.

Claudette Skilving

När jag gick i pension efter tio år på Enheten, blev jag tillfrågad om jag ville sitta i styrelsen för Ny Gemenskap. Efter lite betänketid sa jag ja och blev invald 2013 och då hade Ny Gemenskap flyttat ut till Västberga. Jag kom mitt i omställningen från Kammiss till Västberga, verksamheten hade fått nya förutsättningar med större lokaler, men ute i förorten. En del medlemmar/besökare försvann, men kärnan fanns kvar och nya strömmade till. Boendet från de tidigare sex platserna utökades till tolv. Gunnar Edqvist var ordförande och styrelsen bestod av flera pionjärer som varit med att starta eller tidigt blivit engagerade i föreningen. Även det blev en läroprocess från att i nästan fyrtio år varit anställd i en myndighet till denna idéburna förening. Likheter fanns, men också olikheter. Jag är glad över att jag kom med då ”trotjänarna” fortfarande fanns kvar. De gav mig inblick i föreningens historia, vision och tillkomst. Den gedigna humanism som präglade föreningen och dess ledning imponerar. Begreppet ÖPPNA ERA HJÄRTAN får här ett verkligt ansikte. Ny Gemenskap bekräftade mina tidigare erfarenheter från föreningslivet i arbetet med byalag, miljörelsen, Kvinnojour och föreningslivet i Hagalund hur väsentligt det är med gemenskap i ord och handling, vilken frigörande kraft det medför och vilken betydelse det får för de enskilda människorna.

När jag började hade Korskyrkan öppnat sitt kafé och snart öppnades fler kaféer, Templet, Söderhöjdskyrkan och nu senast Vällingbykaféet i Equmeniakyrkan. Alla i samarbete med olika församlingar och kyrkor. Det var en ny värld för mig, samarbetet med kyrkorna, mötet med alla pastorer, präster och diakoner. Den andliga dimensionen som inte var trångsynt och sträng, utan human och generös. Till skillnad från min barndoms möte med Pingstkyrkan, där allt var förbjudet, att sjunga (utom psalmer), att dansa var synd, precis som att gå på bio, röka, sminka sig och festa. Min personliga erfarenhet är att mycket var skuldbelagt och skamligt på femtiotalet i kyrkornas värld.

Att minska social utsatthet och mot kommersiella krafter har präglat Ny Gemenskap, vilket är bakgrunden till Jul i gemenskap, Påsk i gemenskap och lördagsluncher i samarbete med andra frivilliga organisationer och kyrkor. Senaste åren har Ny Gemenskap fått ansvara för Vinternatt 1 och 2 och senast Vila och Värme för ensamkommande (mest afghanska ungdomar). Olika uppgifter som Stockholms stad har uppdragit till föreningen.

För ett par år sedan började fattiga EU-medborgare söka sig till Sverige och andra europeiska länder och gatubilden förändrades. Kvinnor och män satt plötsligt utanför varuhus och affärer med sina muggar. Boplatser uppstod där romerna samlades, vilket skapade diskussioner och intensiva debatter om rätt eller fel, hjälp här eller borta i hemlandet.

Till Västberga hittade många eu-medborgare som köade för att få duscha, tvätta och äta. Ibland blev köerna så långa att alla inte hann duscha. Inte ovanligt med 70 – 80 personer i kön, vilket gjorde att vi fick organisera om schemat. Vårt rumänska par gjorde en otrolig insats för att få det att fungera. Plötsligt blev det trångt när olika grupper möttes i lokalerna, konkurrens om datorer och utrymme. Men förvånansvärt städad ändå trots den stora trängseln. Min erfarenhet är att socialt utsatta personer ofta har större tolerans än andra (medelklassen?) trots att de ofta är de som får konkurrera om resurser och platser.

Något hände 2015, stora flyktingströmmar från bland annat Syrien kom till Sverige. Vi blev överrumplade och tagna av det mänskliga lidande som vi plötsligt fick uppleva. Människor reagerade med starka känslor av medmänsklighet och generositet. Centralstationen befolkades av unga och gamla som ville hjälpa flyktingarna som kom med tågen. Mat, kläder och andra förnödenheter som insamlats av frivilliga delades ut.

Under 2017 förändrades debatten och det sociala klimatet. Det blev ett hårdare tonläge och mer intolerans. De stora bosättningarna runt om i Sverige hade rivits och flera kommuner diskuterade tiggeriförbud. Under 2018 har antalet flyktingar minskat genom att regeringen införde förändringar för att begränsa inflödet av nya flyktingar. Samtidigt har främlingsfientliga strömningar ökat runt om i landet och ute i Europa. En stor grupp ensamkommande ungdomar har blivit särskilt utsatta genom de dubbla och otydliga politiska budskapen.

Under hösten har EU-medborgarnas närvaro minskat något på Västberga, deras antal är mer hanterbart och alla hinner duscha. Kärngruppen av medlemmar som troget kommit under alla år fortsätter att komma. På samtliga kaféer har däremot antalet besökare av personer i missbruk och hemlöshet ökat, på Söderkaféet kraftigt, men även av ensamma fattigpensionärer(?). Många blir stamgäster och kaféerna har blivit en trygg mötesplats som fått stor social betydelse för flertalet.

Ny Gemenskap är en av flera aktörer i Stockholm som vänder sig till personer i social utsatthet och har alltid haft ett öppet sinne för samarbete med andra organisationer för att bidra till förbättringar för de utsatta grupperna. Föreningen agerar utan revirtänkande eller organisationsegoism, vilket också bidragit till att Ny Gemenskap ofta är osynlig i media och i debatter, trots sitt stora och breda engagemang. Insatserna har varit inriktade på att hjälpa och stötta och mindre på att marknadsföra sig utåt. Många av mina socialarbetarvänner har varit ovetande om föreningens existens, något jag försöker avhjälpa så gott jag kan. Ny Gemenskap förtjänar att få större uppmärksamhet än de har idag, även om föreningen är välkänd bland många utsatta grupper.

Samhället har förändrats på de fem år jag varit aktiv och kommer att fortsätta att förändras. Med lyhördhet och empati kommer Ny Gemenskap även i fortsättningen vara en viktig aktör för socialt utsatta grupper. Vilka de kommer att vara i framtiden är beroende av samhällsutvecklingen. För femtio år sedan bildades föreningen av en grupp filantroper, vars vision fortfarande lever. Om alla människors lika värde, att alla är välkomna i föreningen och att ingen ska kallas avvikare. Alla organisationer har idag en formulerad värdegrund, men vad som står på pappret insatt i en pärm är inte lika viktigt som att föreningens personal och volontärer har det perspektivet i inskrivet i sitt hjärta. Det är inget givet för all framtid utan måste levandegöras ständigt.

Claudette Skilving

VI MINNS MAGGAN HOFLIN

Margaretha Hoflin föddes 2/7 1942 i Närke, död 18/4 2018

Föräldrarna var lärare. Förlossningen blev problematisk, Margaretha fick en förlossningsskada och fick leva sitt liv med sin CP-skada, som alltmer begränsade hennes tillvaro. Barn som föddes med funktionsnedsättningar placerade man på Norrbacka eller liknande institutioner. Det var otänkbart för Margarethas föräldrar. Hon var en älskad lillasyster och det var självklart för föräldrarna att själva ta hand om henne. Margaretha fick en god start i livet som gjorde henne viljestark. Hennes funktionsnedsättningar blev aldrig ett hinder för henne att göra det hon ville, lära sig gå, rida, simma, paddla kanot, ta körkort ...

När Margaretha tagit studenten flyttade hon till studenthemmet Domus, påbörjade sina akademiska studier i litteraturvetenskap som ledde till en påbörjad doktorsavhandling. Under många år arbetade hon i regeringskansliet med migrationsfrågor.

Under studentåren blev hon med i den stora grupp som dåvarande studentprästen Karl-Johan Bergström samlade. Det var 1968, ett år då solidaritet blev ett nyckelbegrepp, då studenter ville förändra samhället. För Margaretha och många andra i studentprästens grupp blev Ny Gemenskap svaret på en längtan efter att få göra något meningsfullt. En gemenskap som spränger gränser och som pekar fram mot ett mer jämställt och rättvist samhälle där alla får plats.

Margaretha engagerade sig i Ny Gemenskap och i alla dess aktiviteter. Särskilt ägnade hon sig som litteraturforskare åt Ny Gemenskaps nystartade tidning Paradoxen och var i många år med i dess redaktion. I Ny Gemenskap träffade hon sin man, Bertil, och de fick en dotter, Åsa.

Margareta skrev även dikter under åren, som resulterade i en diktsamling som kom ut år 2014.

Med åren innebar CP-skadan allt större begränsningar för Margaretha. Allt tog tid, dottern Åsa, filmskapare, gjorde ett ömsint filmporträtt av sin mor, med titeln "Tid".

Margaretha kom att följa Ny Gemenskap mer på avstånd, men hade alltid sitt hjärta där. Tack Margaretha för vad du fick betyda för Ny Gemenskap, och tack för alla dessa år av vänskap.

Maggan Hoflin ville ta sig fram överallt. Här blir hon skjutsad av Inger på en provisorisk kärra.

Sven Erik och Inger Wånell

VÄND OM

**Vad är att göra, när alla ord är skrivna
alla tankar tänkta, alla sånger sjungna?**

**Vänd åter till de enkla orden
som döljs bak metaforernas granhäck,
den rena tonen, ohörbar i larmet,
tänk de små tankarna
som du lämnar kvar
vid din barndoms trehjuling.**

*Margaretha Hoflin
ur diktsamlingen "Under tiden" 2014
www.vulkan.se*

TILL MIN FINA VÄN IRENE!

Född 30/4 1957 – död 24/7 2018

När jag skriver detta till dig, så finns du inte längre kvar hos oss här på jorden. I kören Gatans Röster var du en stjärna, en tydlig profil som visade vägen för oss andra när det gällde att våga stå på scenen, att våga sjunga ut, men också att stå upp för rättvisa och solidaritet.

Din alldeles speciella glädje kom ofta fram just när du stod på scenen och den glädjen smittade av sig på ett härligt sätt. Men inom dig bar du inte bara på glädje, utan också på en hel del sorg. Sorg över sådant som har hänt dig och andra under livet. Sorg som du och jag pratade mycket om under din sista tid då du var så sjuk.

Jag minns alldeles särskilt vid ett tillfälle då du sa att ”om jag kunde så skulle jag ta bort all sorg från alla andra och också från mig själv. Men om jag kunde göra det, så skulle jag ju samtidigt ta bort all glädje från oss. För den som inte har någon sorg kan heller aldrig ha känt glädje, kärlek och lycka.” Jag tänker Irene på hur otroligt rätt du hade. I kören fattas du oss och din omedelbara, generösa närhet, som du spred bland oss, den saknar vi verkligen och varför? Jo därför att du spred kärlek, glädje och lycka till oss andra.

Vet att du alltid kommer att finnas med oss när vi sjunger vidare. Din stjärna på himlen lyser upp vår tillvaro när vi sjunger för dig och för alla andra. Då påminns vi om att glädjen och sorgen de vandra tillsammans. Du var modig, du arbetade hårt på det du trodde på trots att du fick kämpa, du räckte alltid ut handen till din nästa oavsett om du hade det bra själv eller inte, du var på många sätt en förebild för oss andra. Tack för att du visade på att man kan skratta även i det svåra! Tack för att jag fick följa dig både i ljusa och mörka stunder.

Ditt leende och din glädje har gjort världen till en bättre plats!

Anette Kyhlström

Foto från Irenes Petterssons sista framträdande med Gatans Röster den 2/6 2018

VI MINNS ERICH CARMODY

Född i New Jersey, USA 1942. Död i Stockholm 9 maj 2018

Erich (eller som vi i Ny Gemenskaps-sammanhang uttalade hans namn med ett rullande "r" och en amerikansk-engelsk brytning -"Errik") var trogen Ny Gemenskapare under många år.

Så sent som senaste julen 2017 kom han till vårt gemensamma julfirande "Jul i Gemenskap" på Immanuelskyrkan. Han hade varit en hel del sjuklig under ett bra tag, men fanns alltid med ändå när de stora helgerna firades, och så även julen 2017. Traditionellt medverkade han mängder av år i Ny Gemenskaps julspelet på julafton och då som en av de tre vise männen. Det var en roll som han alltid med prioritet erbjöds och som han med förtjusning alltid accepterade. Den gångna julen var han så illa däran att han troligen inte skulle kunna vara med. Men så alldeles innan spelet skulle börja så ändrade han sig och var med trots allt. En heroisk insats som han genomförde med sedvanlig bravur.

Erich Carmody
Fotograf Mattias Nilsson

Erich till vänster, som vis man i julspelet
2017

Men det kan också ses som en djupt symbolisk handling på flera plan. För det första var han professionell historiker (f.d. doktorand i historia vid Uppsala Universitet, men också som lärare i historia på ett universitet i USA en gång i tiden). Vid ett tillfälle stötte jag på honom i Kungliga bibliotekets läsesal i Humlegården. Och han var spränglärd inte minst i antikens historia, vilket är speciellt intressant för den tid av romersk historia under vilken vårt julspelet utspelar sig. (Det var under kejsar Augustus tid ....). Speciellt hade han djup insyn i länder från den tiden runt om i Mellersta Östern som de flesta av oss aldrig har hört talas om. Och det var ju då mycket passande att han i julspelet just spelade en av den historiens representanter för länder "långt bort" och som i egenskap av mycket lärda "stjärntydare" hade följt stjärnans vandring ända fram till Betlehem.

Det var inte något ovanligt för Erich att delta i skådespel. Faktiskt hade han tidigare i sitt liv varit statist i flera filmer. Men det pratade han inte så mycket om.

Erich kom till Sverige redan på 1970-talet och var bosatt bland annat i Enskede och Bromma.

Han var mycket social, trevlig och omtyckt. Hans stora kunskap inspirerade till många långa och djupa samtal med likasinnade.

Utöver Ny Gemenskap så var han ofta på RSMH i Gubbängen och i Abrahamsberg, och på Öppna Dörren. Han efterlämnar två syskon i USA och en mängd vänner i Stockholm. För de som själv vill ge honom en sista hälsning så vilar han i minneslunden på Skogskyrkogården.

Uno S.

VI MINNS FREDRIK WELANDER

Fredrik föddes i Linköping 9/6 1948, död 20/9 2018

Fredrik hade en CP skada sen födseln som förvärrades när han som 13 åring ramlade och skadade sig rejält. Men han hade från början en envishet och kämparanda som gjorde att han tog sig fram bra i livet. Han växte upp inom pingstkyrkan.

Han utbildade sig till fritidsledare på Hagabergs Folkhögskola och hade flera olika jobb genom åren bl.a. vårdare på Långholmens fängelse och på restaurang. Men tyvärr fick han det trassligt i livet och hade under flera år stora alkoholproblem.

Fredriks stora kroppshydda hindrade inte honom att utöva sitt intresse att klä sig i damkläder, med peruk och målade naglar och han blev en magnifik dam. Han var som humlan, som ändå flyger med sin stora kropp och som inte bryr sig om att han har för små vingar för att egentligen kunna flyga.

Men för ett antal år sen blev det en rejäl vändning för Fredrik då han kom i kontakt med och blev en trogen besökare på Ny Gemenskap på Kammakargatan inne i stan och Den Öppna Dörren och där upplevde att han blev sedd för den han egentligen var. Han kunde allteftersom lämna sina bekymmer och sitt gamla liv bakom sig.

Fredrik var oftast på gott humör och med sitt generösa skratt spred han en lugn och fin stämning omkring sig och var uppmärksam och intresserad av de han hade omkring sig. Han hade verkligen en "Medveten närvaro" eller som man nuförtiden kallar "Mindfulness". Han var mycket allmänbildad och var intresserad av att prata om allehanda ämnen som intresserade andra.

När Ny Gemenskap flyttade från innerstan till Västberga 2002 blev Öppna Dörren hans fasta punkt och han fick en hemvist och trygghet där. Han var en "Välkomnande hörnsten", där han satt nära ytterdörren och varmt välkomnade alla som kom med sina egna namn. Men också för nya som kom till Öppna dörren för första gången kändes tröskeln extra låg när de möttes av hans hjärtliga välkomnande.

Fredrik älskade att sjunga med stark röst. Trots att inte alla toner prickade rätt så drog hans sångentusiasm med sig de övriga i lokalen till en stark sångkör.

Hans handikapp och stora kroppshydda tog ut sin rätt med åren så han blev alltmer beroende av rollator. Men det hindrade inte honom att ta sig fram i ur, och skur och snöstorm till någon av Öppna Dörrens andakter, sammankomster, fester, och basarer.

Fredrik bodde på flera olika adresser genom åren, men under sina sista år bodde han på ett seniorboende i Södertälje. När hans handikapp till slut hindrade honom alltmer att resa in till Öppna Dörren i stan blev han snart en centralgestalt i den gudstjänstgrupp som samlades regelbundet på seniorboendet. När en ny diakon började arbeta i Södertälje så välkomnade Fredrik henne och bjöd hem henne till sitt hem. Sin 70 årsdag i våras firade han med sina vänner i Södertälje.

Minnesanteckningar samlade vid Fredriks minnesstund av Elisabeth

KALENDARIUM

NY GEMENSKAP I ÅRTAL

- 1967 Julfastan i Hagalunds kyrka i Solna.
- 1968 Övernattning i Stadsmissionens Bullkyrka under den kalla vintern.
- 1968 Linnegatan 83 i Stockholm ställs till förfogande under hösten genom Stadsmissionens försorg.
- 1968 Juldemonstrationen för ett enklare julfirande.
- 1968 Den första alternativa julen under namnet NY JUL, 24/12–6/1.
- 1969 12/1 Ny Gemenskap bildas vid ett stormöte i Stadsmissionens Bullkyrka.
- 1969 Första numret av Ny gemenskaps tidning Paradoxen kommer ut
- 1969–1971 öppet nästan varje dag på Linnégatan, drivet av volontärer, med stöd av diakonala ettårsarbetare från Svenska kyrkan och Svenska missionsförbundet.
- 1971 Fastighetsägaren säger upp vår lokal på Linnégatan, vi lånar lokaler av Katarina församling (Allhelgonasalen) och Immanuelskyrkan (SMU-gården) för jul- och påskfirande.
- 1971 En bok om Ny Gemenskap kommer ut på Gummessons förlag
- 1972/73: Diakonicentrum på Söder startar – ett centrum för kyrkornas sociala arbete på Södermalm.
- 1973 Kammakargatan 36, ”Kammis”, blir Ny Gemenskaps huvudlokal. Lokalerna rustas upp gemensamt och här bedrivs öppet hus under flera decennier.
- 1978 Ny Gemenskaps 10-årsjubileum på Allhelgonasalen
- 1983 Det alternativa julfirandet flyttas från Allhelgonasalen till Kammakargatan 36
- 1996 Ny Gemenskap får tidningen Sändarens ”Karl Bertil Jonsson” pris.
- 1998 De första två anställda, med medel från Allmänna arvsfonden
- 1998 30/12 manifestation utanför riksdagshuset mot hemlöshet och utslagning
- 2000 Nyåret, gemensamt Milleniumfirande i Gamla Stan tillsammans med andra socialt engagerade grupper och organisationer
- 2003 ”Kammis” boende startar, med 6 platser.
- 2003 Fotoboken med namnet ”Utanför” ges ut.
- 2004 Nationaldagen, Ny Gemenskap får en svensk fana på Skansen.
- 2006 Sista Julen på ”Kammis”
- 2007 Första ”Jul i gemenskap”, samarbete med många andra frivilligorganisationer och församlingar, i Immanuelskyrkan eftersom ”Kammis” hade blivit för litet.
- 2009 Stiftelsen Stockholms studentbostäder, säger upp Ny Gemenskap. Arbete startar på olika nivåer för att rädda verksamheten kvar i city.
- 2012 Flytten från Kammakargatan gick inte att undvika. Stockholms Stad erbjuder ny lokal, Västberga Gård. De nya lokalerna för öppet hus och boende med 12 platser tas i bruk den 1/10.
- 2012 Första Kafé i gemenskap startar, på Norrmalm i Korskyrkans lokaler.
- 2012 Lunch i gemenskap börjar ordnas av olika församlingar varje lördag.
- 2013 Kafé i gemenskap Södermalm startar i Söderhöjdskyrkans lokaler.
- 2013 Första ”Påsk i gemenskap” tillsammans med några samverkande församlingar.
- 2013 Under julhelgerna, första gången övernattning för EU-medborgare i Älvsjökyrkan.
- 2014 Start för arbetet med att samordna anvisning härbärgesplatser för hemlösa EU-medborgare och andra frivilliginsatser från olika församlingar.
- 2014 Kafé i gemenskap Östermalm startar tillsammans med Frälsningsarméns kår Templet.
- 2016 Kafé i gemenskap Vällingby startar i Västerorts kyrkan.
- 2017 Ny gemenskap tecknar sina första IOP-avtal med Stockholms stad, med inriktning på olika insatser för hemlösa EU-medborgare.
- 2018 Ny Gemenskaps 50 års jubileum.

PRESENTTIPS FRÅN 50-ÅRSFIANDE NY GEMENSKAP

Ny Gemenskap fyller 50 år under julhelgen 2018-2019. Det är något vi vill dela med många. Bland annat med en bok och en CD Båda möjliggjorda genom eldsjälspengar från Stiftelsen Oscar Hirschs minne. De kan bli dina för 300 kr (frakt tillkommer).

Boken Medmänsklighet – vägar till en ny gemenskap berättar om de ideella rörelsernas arbete tillsammans med människor i utsatthet och för ett samhälle där ingen ställs utanför. Blåslampa eller städgumma? Eller kanske mest slagkraftig som både och?

Redaktörer är Hans-Erik Lindström, Uno Svedin och Sven Erik Wånell, och medförfattare biskop Eva Brunne, kardinal Anders Arborelius, författaren Ylva Eggehorn, finansborgarrådet i Stockholm Anna König Jerlmyr, f.d. socialborgarrådet Åsa Lindhagen, docent Johan von Essen, f.d. rektorn vid Lunds universitet Per Eriksson, f.d. ambassadören Eva Zetterberg, riksdagsledamoten Karin Rågsjö, författarna Olle Sahlström och Greger Hatt.

Boken är utgiven på Libris förlag, ordinarie pris 213 kr, du kan beställa bara boken för 175 kr + frakt via länk nygemenskap.org/bokbestallning

Gatans Röster är en verksamhet som drivs av Ny Gemenskap i samverkan med Hela Människan i Stockholms län. "Sida vid sida" är körens första CD. Särskild artist är operasångaren Rickard Söderberg

CD'n säljs genom Hela Människan i Stockholms län. Ordinarie pris 150 kr (exkl.frakt). Vill du bara beställa CD'n, sänd ett e-brev till anette.kyhlstrom@helamanniskan.se

Vill du beställa både bok och CD, gör det via Ny Gemenskaps hemsida nygemenskap.org/aretsjulkapp

Avsändare:
Ny Gemenskap
Västberga Gårdsv. 30
126 30 Hägersten

Adressetikett

Frimärke

VISION – VARDAG – GEMENSKAP

Ny Gemenskap är en ideell förening som är religiöst och partipolitiskt obunden. Vår vision är ett samhälle där alla accepteras på sina egna villkor och där ingen ställs åt sidan. Här möts personer med olika erfarenheter och bakgrund. Tillsammans kan vi skapa en Ny Gemenskap.

NY GEMENSKAP VÄSTBERGA GÅRD

Västberga Gårdsväg 30

T-bana Liljeholmen buss 165 till Västberga Gårdsväg

Måndag	kl. 9-15,30	} Mån-fre lunch kl. 12-13 för 20 kr Dusch, tvätt, kläder
Tisdag	kl. 12-15,30	
Onsdag-Fredag	kl. 9-15,30	
Lördag	kl. 9-12,30	
Söndagar	kl. 12-15,30	Söndag lunch kl. 12-14 för 20 kr. Kulturprogram kl 14.

sensus stöder våra gruppverksamheter och kulturprogram

KAFÉ I GEMENSKAP

Måndag-Fredag kl. 9-12. Kulturprogram kl 10.30

(Ny Gemenskap genomför verksamheterna tillsammans med andra aktörer)

KORSKYRKAN

Birger Jarlsg. 66
T-bana
Rådmansgatan

**SÖDERHÖJDS-
KYRKAN**

Blecktornsgr. 13
T-bana
Mariatorget

**FRÄLSNINGS-
ARMÉN**

Östermalmsg. 69
T-bana
Stadion

**VÄSTERORTS-
KYRKAN**

Solursgränd 4
T-bana
Vällingby

Tillsammans med andra aktörer:

JUL OCH PÅSK I GEMENSKAP – LÖRDAGSLUNCH I GEMENSKAP GATANS RÖSTER, VINTERNATT 2, VÄRME OCH VILA, M.M.

Aktuell information finns på hemsidan www.nygemenskap.org
eller på vårt rundbrev som regelbundet sänds med e-post eller med vanlig post.

På Facebook: "Ny Gemenskap" "Kafe i Gemenskap" "I Gemenskap"

På instagram, samt på bloggen <http://pangnyheter.tumblr.com>

Besöksadress/Postadress

Ny Gemenskap, Västberga Gård
Västberga Gårdsväg 30
126 30 Hägersten
Tel: 08-22 17 09

E-post: info@nygemenskap.org

Hemsida www.nygemenskap.org
Facebook: Ny Gemenskap och I Gemenskap
Blogg <http://pangnyheter.tumblr.com>
Plusgiro: 90 05 33-1